

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 62 / II Legislatura / Cinquè període

Dimarts, 27 de maig de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessions Plenàries núms. 53 i 54 (primera reunió)

SUMARI

Sessió Plenària núm. 53

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda i nou minuts.

Proposta de Resolució d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley Orgánica 2/1986, de 13 de marzo, de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2735).*

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Alay (ER) (p. 2737), I. Sr. Fernández (P) (p. 2738), I. Sr. Casares (S) (p. 2740) i I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 2742).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2744).*

Segona posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Casares (S) (p. 2745).*

Votació : *rebutjada per 9 vots a favor, 91 en contra i cap abstenció (p. 2746).*

S'aixeca la sessió a tres quarts de sis de la tarda i dos minuts.

Sessió Plenària núm. 54

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda i nou minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 44.8 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya per raó de l'ingrés d'Espanya en les comunitats europees (Punt primer de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Folchi (P) (p. 2747).*

Reposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2748).*

Rèplica : *H. Sr. Folchi (P) (p. 2749).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2749).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament normatiu i la política de la participació ciutadana en el sistema educatiu (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Mata (S) (p. 2750).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2751).*

Rèplica : *I. Sra. Mata (S) (p. 2752).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els Béns i els Serveis Transferits de l'Institut Social del Temps Lliure (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2753).*

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 1, d'addició, i 2, de modificació)

Debatudes després (segona Moció)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Institut Català del Temps Lliure (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Ribó (PSUC). Alhora, defensa les esmenes a la primera Moció (p. 2754).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, de modificació, i 3, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2755).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Alay (ER) (p. 2755), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 2755) i I. Sr. Sesnilo (CiU) (p. 2756).*

Posició del Grup presentant de la primera Moció : *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2757).*

Posició del Grup presentant de la segona Moció : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2757).*

Votació de la primera Moció (punts primer, segon i tercer) : *rebutjats per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2758).*

Votació de la primera Moció (punt quart) : *rebutjat per 21 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 2758).*

Votació de la segona Moció (apartats 1 i 2) : *aprovat per unanimitat (p. 2758).*

Votació de la primera part de l'apartat 3 : *rebutjat per 30 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 2758).*

Votació de la segona part de l'apartat 3 : *rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions (p. 2758).*

Votació d'una part de l'apartat 4 : *rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions (p. 2758).*

Votació de l'apartat 5 (esmena núm. 3) : *rebutjat per 23 vots a favor, 55 en contra i 8 abstencions (p. 2758).*

Preguntes (Punt cinquè de l'ordre del dia.)**Pregunta al Consell Executiu sobre la lluita contra la processonària**

Formulació : *I. Sr. Ticó (CiU) (p. 2758).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2759).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els concursos de provisió de places a la Generalitat

Formulació : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2759).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2760).*

Repregunta : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2760).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2761).*

Se suspèn la sessió a tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 53

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació i d'Ensenyament.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley Orgánica 2/1986, de 13 de marzo, de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb els preceptes legals i reglamentaris, aquesta sessió ha estat convocada per debatre i votar la Proposta de Resolució presentada pels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Disposició Final Segona i els articles 29.2; 38.2, apartats a), b) i l'incís final de l'apartat c); 43.3 i 4; 46.2; 48 i 49 de la Llei Orgànica 2/1986, del 13 de març, de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad.

Per al debat se seguirà el que determina la norma supletòria de l'article 134 del Reglament del Parlament, sobre el procediment per interposar recurs d'inconstitucionalitat.

La seqüència del debat es descabellarà de la manera següent : en primer lloc intervindran els grups o diputats que hagin presentat propostes de resolució, per a la presentació de les quals disposaran de quinze minuts. Acte seguit podran intervenir aquells grups o diputats que hagin presentat propostes alternatives, també a base de quinze minuts cadascú. Finalment podran intervenir els grups que no ho hauran fet anteriorment, de menor a major, per manifestar la seva posició i també a base de quinze minuts cadascú. Així mateix, vull recordar que aquesta Presidència podrà concedir un segon torn de cinc minuts a aquells que ho sollicitin.

Anem, doncs, a entrar en aquest tema i, per tant, prego al senyor o senyors Diputats que han estat encarregats de presentar la proposta, que facin ús de la paraula.

El senyor Rafael Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, ara que estem en família els puc explicar un conte : i és que hi havia una vegada un nen que es va creure que tindria l'autonomia, i l'autonomia, quan li demanaven en què consistia deia en diverses coses, i entre elles l'ordre públic, la possibilitat de gaudir de competència en ordre públic.

Avui nosaltres presentem una Moció perquè aquest Parlament faci ús de la facultat constitucional de recórrer contra la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, perquè creiem que no permet que es compleixi aquell somni. I dit en altres paraules : perquè de forma prou barroera pren a Catalunya competències estatutàries respecte a la seguretat.

Vostès recordaran que quan el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup del PSUC van demanar a la Cambra que es fes un

recurs contra la Llei electoral, vostès recordaran que ja anunciàvem que en aquella Llei de Corts Generals —igual que en aquesta— hi havia una temàtica pròpia del debat democràtic, que és, en aquest cas, quin model d'ordre públic, quin model de força de seguretat, la participació de les institucions i dels ciutadans en aquest model. Hi havia una altra problemàtica —que és la que ens afecta directament—, que és la de l'autonomia i l'ordre públic.

A mi m'agradaria entrar a fons en el model de policia, al meu entendre antidemocràtica en molts elements, per tal com «prima» un determinat cos, com és la Guàrdia Civil, per tal com estableix una sèrie de definicions com és la militar. M'agradaria entrar a fons en el debat democràtic sobre el model policíac del Ministre Barrionuevo i del Govern actual del PSOE, però, òbviament, ens hem de recloure en el debat sobre les competències autonòmiques, que és la segona vessant que permet aquesta llei de forces de policia.

Aquesta Llei —igual que tantes altres darrerament—, senyors de Convergència i Unió, tranquils, arriba pactada; pactada pel Grup del PSOE a les Corts Generals i Minoria Catalana i, en aquest cas, amb l'aval d'un ex-conseller de la Generalitat —i «ex» de fa no gaires dies— com és l'Honorable senyor Macià Alavedra.

Per tant, vostès en són responsables, i suposo que avui actuaran coherentment amb aquesta responsabilitat, del pacte, no de l'Estatut, no de les competències de Catalunya, del pacte concret. I anem a repassar breument qui té raó : si el pacte que vostès han fet o l'Estatut d'Autonomia quan defineix les competències que Catalunya pot arribar a tenir en seguretat —en matèria de seguretat, no en seguretat, perquè per desgràcia no les té, les té molt insegures.

Vostès han pactat molt per dessota del que permet l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. I si no s'ho creuen perquè els ho diu un diputat de l'oposició —i no pas del grup més important de l'oposició—, només han de repassar el Dictamen del Consell Consultiu, en el que són els seus fonaments jurídics, i entendre, literalment, els arguments. I entendran, per exemple, com s'argumenta a la pàgina 6420 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* quina és la competència en seguretat pública que té Catalunya d'acord amb l'Estatut. I entendran que l'Estatut d'Autonomia, com diu el Consell Consultiu, un cop sancionat i promulgat és inexpugnable, perquè s'integra en el bloc constitucional. I entendran que dintre de les previsions de l'Estatut hi ha una part de les competències en seguretat que no haurien d'haver estat abordades per la Llei que ens ocupa, contra la qual demanem que es recorri.

Veuran vostès, com diu el Consell Consultiu, que de cap manera les funcions que l'Estatut atribueix a Catalunya en seguretat poden ser objecte de bestreta. «Un cop aprovada la Llei Orgànica», diu, «les funcions queden precisades, però amb el benentès que, en virtut de la reserva estatutària abans esmentada, les competències estatutàries directes no poden ser, en cap cas, sostretes a la Generalitat de Catalunya.»

Vostès diran : tranquils, senyors d'Esquerra Republicana i del PSUC, hi ha una Disposició Final Segona de la Llei que diu : «això no val per a Catalunya», que és la manera de salvar-se'n —molt solidària, per cert, aquesta manera, molt solidària per a qualsevol projecte que pretén ara fer política a nivell d'Estat, que pretén salvar les competències per a Catalu-

nya. Doncs bé, analitzem la Disposició Final Segona que també hauran vist, si han llegit el Dictamen—, deixa un conjunt d'articles de la Llei aplicables directament a Catalunya. I què és aplicable per a Catalunya? Doncs bé, que les forces de seguretat de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, són purs col·laboradors —i subratllo «col·laboradors»— de les forces de seguretat de l'Estat, no tenen entitat pròpia pel que fa a l'ordre públic, més enllà dels seus edificis. Si vostès estan d'acord amb això, estan incomplint, fins i tot amb el seu propi criteri racional, el que prometien l'any 80 i l'any 84, en les diverses eleccions autonòmiques; programes que m'estalvio de llegir, precisament per anar avançant en els arguments.

Vostès prometien en el programa del 80 una policia d'acord amb l'Estatut, i en el del 84 deien que les competències d'ordre públic havien d'estar a mans d'aquesta policia. Doncs bé, hi serà sempre que se la cridi a col·laborar amb les forces de seguretat de l'Estat.

Vostès veuran que, en la Disposició Final, la Junta de Seguretat —que, per cert, funciona tan bé—, la Junta de Seguretat de Catalunya no se salva de dependre d'un consell de seguretat a nivell d'Estat, quant a matèries que li eren pròpies. I vostès veuran també, per cert, que hi ha una sèrie de qüestions de competències de policies locals —potser no els afecta tant perquè ja ens ho han demostrat a la ponència territorial, potser els ajuntaments de més de 50.000 habitants no els interessen tant—, que també queden malmeses per aquesta Llei que nosaltres pretenem recórrer.

Nosaltres creiem, doncs, que és obvi que vostès han pactat per dessota l'Estatut, i a mi m'agradaria llegir-los paràgrafs sencers de les intervencions dels diputats de Minoria Catalana a les Corts Generals, com per exemple el senyor Trias de Bes, quan diu que es defensaran les competències i la col·laboració, i defensaran també que no s'interfereixi el Consell de Seguretat en la Junta de Seguretat —cosa que el Consell Consultiu diu clarament que s'hi ha interferit—, i diu: «I ho farem amb una disposició que “no va a ser aplicable a determinadas comunidades autónomas”», tots aquests articles, i resulta que a la Disposició queden aquests articles com a aplicables a les comunitats autònomes. Per tant, vostès pacten, es pronuncien a les Corts —suposo que es pronunciaran avui també fent els seus corresponents jocs malabars— i, mentrestant, surten unes lleis, que ja són vigents i són orgàniques, que afecten les competències. Vostès hauran vist un programa que hi ha en una televisió molt nostrada, que es diu «Avui fa un any»; avui fa un any i divuit dies que el senyor Alavedra, des d'aquesta tribuna— debat després dels esdeveniments de Sant Jordi a la Rambla de Catalunya—, feia unes promeses, prenia uns compromisos i avançava unes propostes com a Govern. Per si no se'n recorden, jo els vaig a citar algunes d'aquestes promeses i algun d'aquests compromisos: avui fa un any, el senyor Alavedra —un any i divuit dies— ens deia, i perquè no em tracixi el resum de la citació la farem textualment, ens deia que «la Generalitat ha de poder assumir la màxima responsabilitat en relació amb la seguretat pública a Catalunya.» Llegeixi's la Llei de Forces d'Ordre Públic, i si en poden assumir la màxima responsabilitat, aleshores, és que està mal redactada o és que no s'entén com vostès mateixos la van entendre a les Corts Generals. I deia més endavant: «Voldria fer una proposta i tres compromisos. La proposta és la creació d'una co-

missió, formada per representants dels ajuntaments, la Generalitat i l'Administració de l'Estat, que tingui la missió d'analitzar les possibles alternatives. Compromisos: portar al Parlament un pla detallat de reorganització de la policia a Catalunya, un projecte de llei sobre l'escola de policia a Catalunya i un projecte de llei que vingués a regular, d'acord amb el model adoptat, la delimitació d'àmbits territorials i funcionals de les policies locals i autonòmiques». D'aquestes propostes i aquests compromisos, n'han complert un, l'escola de policia, i els altres tres, no és que no els hagin complert, és que ja no els podran complir, perquè la Llei els ho impedeix. Per tant, vostès mateixos fa un any ja feien jocs malabars aquí, quan semblaven conversos a noves posicions sobre ordre públic, quan sortien al pas, curiosament, també de proposicions no de llei d'Esquerra Republicana i del PSUC sobre la seva inèpcia sobre aquesta qüestió i prometien allò que sabien conscientment que no podien complir.

Estem en plena campanya electoral; és obvi que malgrat que no hagi començat legalment, estem en plena campanya electoral. I és obvi que vostès podran prendre decisions avui que no tindran res a veure amb l'Estatut d'Autonomia, que no tindran res a veure amb determinats posicionaments programàtics, sinó amb la conjuntura més immediatista i oportunista com ens tenen acostumats.

Jo els vull recordar que ja ens estem planyent que no vam recórrer contra la Llei Electoral, ja s'estan vostès planyent —i ho sentirem des d'aquesta tribuna quan ja ho hem sentit a altres àmbits d'aquesta Cambra— de no haver recorregut contra determinats articles de la Llei de Bases de Règim Local. Avui també podem parlar, en alguna pregunta concreta, de per què no es va recórrer contra la Llei de Funció Pública, i ara estem davant d'un altre recurs que, malauradament, algun dia també tots podem anar a plànyer-nos perquè avui no es pot votar. Nosaltres podem fer aquí grans discursos legalistes a favor o en contra del recurs, ens podem llegir el Dictamen i podem anar als tractats a reforçar els nostres arguments, però independentment de totes aquestes argumentacions hi ha una qüestió: qui és que davant una dubtosa constitucionalitat i una dubtosa legalitat d'una llei, si se sent ciutadà de Catalunya i defensor de la seva autonomia, posarà qualsevol argument per no anar a defensar aquesta autonomia? La Constitució permet diverses lectures, l'Estatut permet diverses lectures, però saben que, fins avui, aquestes lleis que els he citat —l'Electoral, la de Funció Pública, la de Bases i avui la de Policia— fan lectures contra Catalunya.

Per què han d'anar a amagar-se darrere d'arguments legalistes per no saber sortir amb el pit ben alt endavant a defensar l'autonomia de Catalunya?

Per què s'han d'amagar sota pactes vergonyants, que sempre són a la baixa, que ens impedeixen tenir funció pública local, que ens impedeixen fer una llei electoral com cal a Catalunya, que ens impediran tenir una policia i un sentit de seguretat com cal, d'acord amb l'Estatut, amb la seva pròpia lletra i amb les promeses de la majoria a nosaltres?

Senyors de Convergència i Unió, un recurs depèn d'una majoria, i la majoria en aquesta Cambra la tenen vostès: no cridin mai més contra el Govern central ni contra qualsevol altra instància, si a partir d'avui no es poden complir com cal les funcions de seguretat a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per prendre posició sobre aquestes... Com que no hi ha cap esmena a la totalitat, o text de proposta alternativa, podran intervenir ara els Grups per ordre de menor a major.

Per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo no els vull explicar a vostès cap conte —de somnis, tampoc—, perquè nosaltres, quan es va discutir la Constitució i quan es va discutir l'Estatut, érem perfectament conscients d'una cosa que ha dit molt clarament el senyor Ribó, i és que la lectura de la Constitució i la lectura de l'Estatut podia ser diferent. I nosaltres potser sempre hem estat una mica desconfiats, però hem pensat que sempre Madrid, governés qui governés, faria la pitjor de les lectures que fos possible. És per això que nosaltres, des del començament de la legislatura, hem pujat tantes vegades en aquesta tribuna a parlar de la policia autonòmica, a parlar de qüestions que tenien a veure amb la seguretat, hem parlat d'un model policial... En certa manera, gràcies a aquestes intervencions s'ha pogut elaborar alguna llei al respecte, s'ha pogut fer l'Escola de Policia Autonòmica, però el que és evident és que continuem tenint un cos de Policia Autonòmica totalment insuficient, ridículament insuficient, i que algú, fins i tot quan s'ha fet referència a la protecció dels edificis dependents de la Generalitat, concretament de TV3, doncs, el senyor Granados va venir a dir quelcom així com que els mossos d'esquadra eren més o menys uns conserges. Bé, són qüestions que a nosaltres ens molesten profundament i de les quals tindrem ocasió de tornar a parlar perquè hi ha pendent de substanciació una interpellació, concretament per la qüestió de TV3.

Nosaltres vam actuar també des d'aquesta tribuna parlant sobre la protecció civil, perquè el Govern central, ja l'any 77 es va avançar per via de decrets i a la Generalitat li va restar només la possibilitat de crear una cosa que s'hi assemblés, que era el Servei d'Extinció d'Incendis i Salvaments —i no critico pas aquesta creació, més val això que res, però en tot cas nosaltres havíem d'haver tingut la protecció civil. Pel que fa a la Policia Autonòmica havíem assenyalat moltíssimes vegades que calia establir acords amb el Govern central per al finançament, de la mateixa manera que ho havia fet el Govern basc, però no es va aconseguir : el perquè no el sabem; el que sí que sabem és que no s'ha fet. Estàvem d'acord que el text constitucional imposava que hi havia d'haver una llei orgànica de forces i cossos de seguretat de l'Estat que podia delimitar el camp competencial en aquelles coses no previstes expressament ni en la Constitució ni en l'Estatut. Sabíem també de les dificultats interpretatives que podrien presentar-se a l'hora que s'hagués d'interpretar el que és la seguretat pública, o el que és l'ordre públic : tot això ho sabíem. No teníem dubte que quan s'elaborés aquesta llei s'intentaria de retallar encara més el pobre àmbit competencial que teníem. És per aquest motiu que avui en aquesta sessió demanem la interposició del recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional.

També a mi m'agradaria poder parlar —però no hi ha temps— del model policial. Aquesta Junta... Hi ha una Junta de Seguretat, segons l'Estatut de Catalunya, que és un òrgan

paritari, que té unes funcions que encara no ha complert. En primer lloc, perquè tot i ésser un òrgan estatutari, s'ha donat molta més importància a consells que creaven, consells consultius que creaven departaments del Govern de la Generalitat que no pas a un òrgan com era la Junta de Seguretat. Però ara la Llei de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, en el seu article 48, ens suplanta les seves funcions creant un Consejo de Política de Seguridad. Aquest article, en el seu apartat 2, el Consell Consultiu dictamina que és inconstitucional, però quan aquesta Llei parla que les comunitats autònomes podran constituir les seves juntes de seguretat ni tan sols ajuda a resoldre els dubtes de la seva funcionalitat, que vénen determinats perquè en el nostre Estatut hi ha una indefinició i una imprecisió totals perquè només s'assenyala que han de ser paritàries. És a dir, s'acaba de consagrar el principi que sempre hi haurà empat, llevat que coincideixin els interessos o els governs, tant a Catalunya com a Madrid.

Aquesta Llei ens causa bastant de tristor, no només perquè en l'ordre general es consagra la militarització d'un cos tan important com la Guàrdia Civil, al qual s'atribueix una dependència orgànica del Ministeri de Defensa i, eventualment, una dependència funcional del Ministeri de l'Interior, que no entenem com pot funcionar això, sinó perquè hi ha un garbuix de competències molt difícils de comprendre perquè se superposen i, a més a més, s'interfereixen.

Hi ha coses tan grotesques com que en l'article 12.1, apartats a) i d), es diu que la vigilància i inspecció del compliment de la normativa de joc serà a càrrec de la Policia Nacional. Si el joc és una competència exclusiva de la Generalitat, quin sentit té que la vigilància d'aquestes matèries pugui ésser feta per la Policia Nacional, en lloc de reservar-se expressament a les policies autonòmiques en les comunitats autònomes que en tinguin la competència exclusiva? En el darrer paràgraf de l'article 38.2 es comença donant prioritat a la Policia Autonòmica en la vigilància o inspecció de matèries sotmeses a l'ordenació i disciplina de la comunitat autònoma, però s'acaba dient en el mateix article que no serà així quan ho estimin necessari les autoritats estatals competents en matèria d'ordre públic. Per tant, com si no haguéssim dit res.

En el mateix article 12 es consagra també com a competències de la Policia Nacional el control de les entitats i serveis privats de seguretat. Algú les ha de controlar, si existeixen, és evident, però és que és ben lamentable que es prevegi en una llei orgànica de cossos i forces de seguretat de l'Estat l'existència de companyies privades de seguretat, que actuen armades, quan precisament es nega a un govern autònom, com el de Catalunya, el dret a tenir una policia pròpia, prou nombrosa com per poder gaudir del control de la nostra pròpia seguretat. És ben lamentable; ja he citat abans la qüestió de TV3.

Funcions de la Guàrdia Civil : una d'elles —i no parlo pas de la més important— és la de vetllar per l'acompliment de les disposicions que tendeixen a la conservació de la natura i el medi ambient, dels recursos hidràulics, de la riquesa cinegètica, piscícola i forestal, i de qualsevol altre tipus relacionat amb la natura. No serveix de res que l'article 38.2 digui que aquesta funció és de prestació simultània i indiferenciada entre policies autonòmiques i cossos i forces de seguretat de l'Estat, perquè la mateixa Llei diu que, en aquests casos, qui té sempre el comandament són els últims; és a dir, la Guàrdia Civil o la Policia

Nacional. Ho diu en l'article 46.2.

Problema de subordinació. No hi ha en tota la Llei un sol cas en què es contempli que en alguna funció la Policia Autònoma tingui una mínima competència exclusiva. Davant el poder judicial la Policia Autònoma —ja ho ha dit també el senyor Ribó— està també subordinada, perquè se li dona el caràcter de col·laboradora.

Polícies locals. És certament sorprenent la reserva que es fa en l'article 52.2 respecte de les facultats que, referents a l'article 41.3, corresponen a la Junta de Seguretat, i que les passa al governador civil respectiu. És veritablement vergonyós que en un sistema autònom que alguns pretenen que té caire federal, l'ordre públic, o la seguretat pública, o com se li'n vulgui dir, no depenguin del seu propi govern; però, en fi, la Constitució és prou clara —per això no ens agrada—; l'Estatut és prou imprecís —i també per això no ens complau—, però hi són, existeixen i s'han de complir, i el que no podem permetre és que per via legislativa a les Corts Generals es rebaixin —amb pactes o sense pactes— les competències que ens atorga l'Estatut.

És per això que, com en d'altres ocasions, els Grups signants d'aquesta Proposició —el PSUC i Esquerra Republicana— demanem de la Cambra la votació favorable per a la interposició d'aquest recurs.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara, a continuació, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre representant del Grup Popular, senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, un cop més ens reunim aquí per debatre i decidir si el Ple del Parlament de Catalunya interposa recurs d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional, respecte d'una llei aprovada per les Corts Generals de l'Estat. En aquest cas, respecte a la Llei Orgànica 2/86, del 13 de març, de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad.

A mi m'agradaria, per centrar adequadament a nivell polític el debat, recordar com es va aprovar aquesta Llei a les Corts Generals. Vostès recordaran que aquesta Llei, en una primera lectura, va passar pel Congrés dels Diputats. Haig de dir que en aquesta primera passada pel Congrés dels Diputats realment el text com va quedar era perillós per a la Policia Autònoma de Catalunya, jo crec que vulnerava clarament l'ordre constitucional i estatutari pel que fa referència a les competències en matèria de seguretat pública i de la Policia Autònoma de la Generalitat de Catalunya. Després, en el tràmit de debat parlamentari al Senat es va arribar a uns pactes polítics; posteriorment, va tornar per a la seva aprovació definitiva al Congrés dels Diputats, i, aleshores, es va trobar un consens bàsic, el nostre Grup parlamentari allà, al Congrés dels Diputats, es va abstenir, però no per aquest tema de la Disposició Final Segona que es va pactar, i en virtut de la qual hi havia una reserva per a Catalunya, en la mesura que la Llei aquesta quedava fora, en termes generals, de l'àmbit d'aplicació territorial, en aquesta Llei Catalunya quedava fora de l'àmbit d'aplicació territorial d'aquesta Llei. Nosaltres, el Grup parlamentari de la Coalició Popular al Congrés es va abstenir per altres temes, en particular, i singularment, referits a com quedava en el text definitiu de la Llei —ja no Projecte, sinó Llei— la qüestió de la policia judicial, bàsicament, no? Però, en tot cas, és evident que es va

pactar una Disposició Final —concretament la Segona— que excepcionalment Catalunya de l'àmbit d'aplicació territorial de la Llei, i dintre d'aquesta Disposició Final Segona —que hi ha tres apartats—, n'hi ha un, el segon apartat, on diu que, malgrat aquesta norma general d'excepcionalitat quant a l'aplicació territorial, hi ha determinats articles que, de totes maneres, són d'aplicació directa al territori de Catalunya.

Vull recordar que no és només Catalunya la que queda excepcionalment en l'aplicació territorial d'aquesta Llei, sinó que la Disposició Final Primera precisament afecta el País Basc, pel que fa referència també a la Policia Autònoma Basca, i la Tercera Navarra, que són, bàsicament, les comunitats autònomes que tenen polícies pròpies. Per tant, Catalunya no era una excepcionalitat, i crec que en aquest cas no és just parlar d'insolidaritat, sinó que es van tractar precisament les singularitats que hi ha en el camp de l'Estat quant a polícies autonòmiques. La resta de comunitats autònomes no tenen, en aquests moments, polícies autonòmiques, polícies pròpies, i, en conseqüència, no tenia sentit una excepcionalitat en aquest terreny.

Doncs bé, aquest és el tema tal com està plantejat políticament. No estem parlant de si aquesta Llei 2/86 vulnera o no vulnera, d'una manera global i general, l'ordenament constitucional i estatutari, sinó si tres, quatre o cinc articles vulneren o afecten l'ordre constitucional i estatutari. Crec que és una matissació important a nivell polític en aquests moments. I abans d'entrar ja en el contingut formal del que ha de ser aquest debat, voldria —perquè nosaltres no hem presentat esmenes a la Proposta de Resolució, però, de tota manera, des de la tribuna vull dir, vull significar, que en la Proposta de Resolució es parla de presentar recurs d'inconstitucionalitat contra la Disposició Final Segona, i aquesta Disposició Final Segona té tres apartats. En concret, el primer apartat diu, literalment, el primer apartat de la Disposició Final Segona de la Llei : «La Policia Autònoma de Cataluña se rige por su Estatuto de Autonomía y normas que lo desarrollan respecto a las que la presente Ley tendrá carácter supletorio, de conformidad con el artículo 13.1 de aquél —se entiende del Estatuto de Autonomía.» Haig de dir que aquí diu una obvietat, aquesta Disposició Final Segona, apartat primer, diu una obvietat, i és que aquesta Llei, com a dret estatal, és supletori del dret autònom. Això és una obvietat perquè l'article 149 de la Constitució ja ens ho diu. Aleshores, si és una obvietat i es diu, això el que vol significar és reforçar políticament la primacia de les lleis, en aquest cas de l'Estatut d'Autonomia, i les normes que aprova aquest Parlament, quant a garantir les competències que en matèria de seguretat pública i d'ordre públic i de Policia Autònoma té la Generalitat de Catalunya, deixant molt clarament establerta la supletorietat del dret estatal, en concret en aquesta Llei. En tot cas, el Dictamen del Consell Consultiu claríssimament no troba cap element d'inconstitucionalitat en aquest primer apartat de la Disposició Final Segona.

L'apartat tercer de la Disposició Final Segona mereix en el Dictamen el comentari següent —el cito literalment— : «Els preceptes d'aquest apartat no ofereixen cap tipus de problema quant a la seva aplicació directa a Catalunya, ja que són una reafirmació de les competències de la Junta de Seguretat.» Per nosaltres, sense comentaris; és a dir, Disposició Final Segona, en la Proposta de Resolució es planteja si presentem o no recurs d'inconstitucionalitat. El primer i el tercer apartat,

segons el Dictamen del Consell Consultiu, no tenen cap tipus de problema quant a la seva constitucionalitat i estatutarietat. Per tant, en tot cas, si acceptem aquest Dictamen del Consell Consultiu, ens hauríem de centrar en l'apartat segon.

Què diu l'apartat segon de la Disposició Final Segona de la Llei de Cossos i Forces de Seguretat? Aquest apartat el que fa és excepcionar part de l'excepció total feta a l'apartat primer de la Disposició Final. Concretament, diu: «Seran d'aplicació directa al règim de la Policia Autònoma de Catalunya...» alguns articles sobre els quals ens pronunciarem només, nosaltres, el Grup Popular, en aquest moment, sobre aquells en què el Consell Consultiu troba elements d'inconstitucionalitat. Aquests, en particular, són l'article 38.2, apartats a) i b) i l'incís final de l'apartat c), i també el 43.3 i 43.4, perquè n'hi ha d'altres que després en el Dictamen, segons el Consell Consultiu, no vulnereu l'ordre constitucional i estatutari.

Doncs bé, segons aquesta Disposició Final que examinem, l'article 38 de la Llei de Forces i Cossos de Seguretat és d'aplicació directa a Catalunya, en virtut de la remissió a una llei orgànica que efectua l'article 13.2.c) de l'Estatut d'Autonomia.

Què diu l'article 13.2.c) de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya? Diu... bé, el 13.2 diu: «La Policia Autònoma de la Generalitat exercirà les funcions següents: a) La protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic. b) La vigilància i protecció dels edificis i instal·lacions de la Generalitat. c)» —aquest— «Les altres funcions previstes en la Llei Orgànica, a la qual es refereix l'apartat 1 del present article», que és precisament aquesta Llei, la Llei 2/86, de Forces i Cossos de Seguretat.

Per tant, segons nosaltres, en aquest article l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ens remet a una llei orgànica pel que fa a unes possibles funcions de la policia de la Generalitat. El Dictamen del Consell Consultiu, precisament, llevat del vot particular del ponent senyor Carreras, considera que aquest article de la Llei de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat vulnera les competències de la Generalitat, pel fet que, com ha esmentat abans el Diputat senyor Ribó, es prefiguren com a funcions en col·laboració amb algunes comeses que corresponen estatutàriament, i com a pròpies, a la Policia Autònoma, en virtut de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en particular ordre públic i policia judicial.

Nosaltres, el Grup parlamentari Popular, hem de dir que, al contrari, coincidim en aquest sentit, precisament, amb el vot particular del Conseller ponent, perquè considerem que, en definitiva, aquest article, aquest article 38 de la Llei, el que fa és donar l'aplicació directa d'aquest article tal com ho preveu la Disposició Final Segona, en la mesura que suposa la precisió d'unes funcions pròpies i previstes en l'apartat 2.c) de l'article 13 de l'Estatut, sense que cap dels seus preceptes sigui, al nostre parer, contradictori amb el contingut de les normes que formen part del bloc constitucional. Jo haig de dir que, efectivament, l'Estatut d'Autonomia diu que són competències de la Generalitat, i les exercirà a través de la Policia Autònoma, el manteniment de l'ordre públic, la protecció de les persones i dels béns; tot això. Jo no vull aquí portar un debat sobre què és ordre públic, què és ordre ciutadà, què és seguretat ciutadana i què és seguretat pública. Ja el Dictamen diu algunes coses al respecte, citant, precisament, sentències del Tribunal Constitucional. Ja sabem que el concepte d'ordre públic és més ampli

que el de seguretat pública. Segons el Tribunal Constitucional, en l'ordre públic són inclosos, per exemple, la seguretat pública, la salut pública, i fins i tot la moralitat pública, de tal manera que seria, evidentment, una especificitat de l'ordre públic. I tenim que, per exemple, en la Constitució Espanyola, en l'article 149.1.29, diu: «És competència exclusiva de l'Estat: seguretat pública, sens perjudici que les comunitats autònomes puguin crear policies en la forma que els respectius estatuts estableixin, dins el marc del que disposi una llei orgànica», que és aquesta que estem discutint.

Per tant, aquest tema hem de reconèixer, d'entrada, que a nivell de bloc constitucional Constitució Espanyola i Estatut d'Autonomia, no està ben resolt. Es parla en l'Estatut d'ordre públic, que és concepte més ampli que seguretat pública, dient que és competència exclusiva de la Generalitat l'ordre públic, i després la Constitució ens diu que és competència exclusiva de l'Estat la seguretat pública, essent un concepte més ampli el d'ordre públic que el de seguretat pública.

Per complicar més les coses encara, no parla, l'Estatut, d'ordre públic, sinó que parla d'ordre ciutadà. És a dir, que realment el tema és una mica complicat, des d'un punt de vista legal. Però si acceptem efectivament que l'Estatut d'Autonomia no és inconstitucional, sinó que forma part del bloc constitucional, i que hem de fer una interpretació hermenèutica de totes aquestes normes, és evident que al final qui ha d'interpretar com a últim, i possiblement —o segur— únic intèrpret màxim de la Constitució és el Tribunal Constitucional, interpreta això, i realment ja hi ha sentències que han conformat una determinada jurisprudència al respecte.

Nosaltres, hi insisteixo, estem d'acord amb els continguts que fonamenten precisament la no-consideració que l'article 38.2 de la Constitució vulneri l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i no vull aquí tornar a repetir els arguments que precisament el ponent senyor Carreras, en el seu vot particular, esmenta, perquè crec que puc estalviar aquest debat i aquestes argumentacions a la Cambra, atès que això ja és publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*. En tot cas, vull manifestar públicament que el nostre Grup parlamentari assumeix aquestes consideracions, aquests fonaments jurídics i legals, i, en conseqüència, nosaltres ens oposarem a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat pel que fa referència a aquest article en concret.

Un altre article del qual es proposa a la Cambra la presentació de recurs d'inconstitucionalitat és, precisament, l'article 43. L'article 43, d'acord —com he dit abans— amb la Disposició Final Segona, apartat 2 de la Llei, és d'aplicació directa a Catalunya, precisament per la remissió que fa a la Llei Orgànica l'article 13.7 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Què diu aquest article 13.7 de l'Estatut d'Autonomia? «La Junta de Seguretat determinarà l'estatut, reglament, dotacions, composició numèrica i estructura de reclutament de la policia de la Generalitat, els comandaments de les quals seran designats entre caps i oficials de les forces armades...», etcètera. Doncs bé, al final, fa una referència: «...passarà a una situació administrativa...», que aquests comandaments passaran a la situació administrativa que prevegi la Llei Orgànica a la qual es refereix l'apartat primer del present article que, un cop més, és aquesta Llei 2/86, de Cossos i Forces de Seguretat.

Doncs bé, en concret, l'apartat tercer de l'article 43 de la

Llei, diu literalment —això és a la pàgina 35 del Dictamen—, diu literament que : «un porcentaje de las vacantes de los citados puestos de mando», els que han de dirigir la Policia Autònoma, «podrá ser cubierto mediante promoción interna entre los miembros del propio cuerpo de policía de la Comunidad Autónoma, en el número, con las condiciones i requisitos que determine el Consejo...», és el Consell de Seguretat Pública, «...a que se refiere el artículo 48 de esta Ley de Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado.» Doncs tenim el següent : que l'Estatut d'Autonomia diu que els comandaments de la Policia Autònoma han de ser militars o comandaments de les forces de seguretat de l'Estat, i resulta que aquesta Llei el que diu és que hi ha la possibilitat que un determinat nombre d'aquests comandaments siguin, precisament, elegits a través de promoció interna de funcionaris de la Policia de la Generalitat.

Aleshores, és evident que el que diu aquí la Llei de Cossos i Forces de Seguretat possiblement vulnera les competències de la Junta de Seguretat, tal com estan establertes en l'article 13.7 de l'Estatut d'Autonomia, però jo haig de dir que aquestes competències, pel que fa referència a la designació de comandaments de la Policia Autònoma, són nul·les, perquè ja diu clàrissimament l'Estatut que han de ser militars i, en conseqüència i, per contra, a través d'aquesta Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, resulta que és possible que, a través de la promoció interna, no-militars, és a dir, funcionaris membres de la Policia Autònoma puguin ser comandaments. L'únic que fa és dir : «Escolti, les condicions d'aquesta promoció interna seran establertes pel Consell de Seguretat Pública, que és un organisme col·legiat que presideix el Ministre de l'Interior, i on són presents tots els consellers de les comunitats autònomes encarregats de Governació o Interior i, per tant, el Conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya serà allà».

Per tant, haig de dir que, per una banda, parlant en termes jurídics, la redacció del condicional «podrá ser cubierto» pot induir a pensar que aquesta possibilitat de promoció interna no és obligatòria i, en conseqüència, no impedeix la determinació lliure de la Junta de Seguretat de Catalunya, però jo vaig més enllà; nosaltres anem més enllà, políticament —perquè aquí estem en un debat polític, ho he dit sempre, quan parlem de recursos d'aquest tipus. Nosaltres tenim un debat, un dictamen jurídic fet pel Consell Consultiu, però és evident que aquí hem de prendre una decisió política, i jo m'atreveixo a dir públicament que, en moments determinats, nosaltres podem pensar que una determinada norma vulnera l'Estatut d'Autonomia i que, per raons d'oportunitat política no sigui convenient presentar recurs perquè, aleshores, potser, per jugar a tot o a res, ens quedem sense res. I, per tant, això ho hem de tenir molt clar, i com que aquí fem un debat polític, jo puc en aquest cas assumir que crec que, jurídicament, és molt possible que aquest article 43.3 vulneri l'Estatut d'Autonomia, però no importa, perquè el vulnera d'una manera que, a la pràctica, no està vulnerant res, perquè la Junta de Seguretat no té cap competència sobre la designació dels comandaments de la Policia Autònoma, i per aquesta via, per aquesta via nova, tindrem possibilitats que la Generalitat tingui més marge de maniobra, més marge de llibertat a través de la promoció interna de membres de la Policia Autònoma.

Per tant, hi insisteixo : per raons d'oportunitat política sobretot, nosaltres no considerem convenient interposar recurs

d'inconstitucionalitat pel que fa referència a l'article 43.3 de la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat en la mesura que és aplicable directament a Catalunya, d'acord amb l'apartat 2 de la Disposició Final Segona de la Llei.

Pel que fa a l'article 43.4 de la Llei, l'article 43.4 de la Llei diu —com he dit abans, està molt lligat amb l'anterior, amb el 43.3— en concret que els comandaments de la policia de les comunitats autònomes han de fer un curs d'especialització homologat pel Ministeri de l'Interior abans de la seva adscripció al càrrec i després de la seva designació per la comunitat autònoma corresponent.

Haig de dir que, certament, aquesta és una previsió no contemplada a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, però creiem que ni políticament ni jurídicament atempta contra res. En un món absolutament interrelacionat, amb una delinqüència absolutament especialitzada, en un Estat en què els criteris de coordinació, col·laboració i coordinació són absolutament excusables, creiem que arribaria a ser ridícul, des d'un punt de vista polític, interposar davant del Tribunal Constitucional un recurs per aquesta qüestió, perquè, en definitiva, si els comandaments són militars o són dirigents de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, haig de dir que aquests senyors tota la seva vida han fet cursos dirigits pel Ministeri de Defensa o pel Ministeri de l'Interior i, per tant, realment, hem de dir que això, a la pràctica, no vulnera, en la pràctica, no vulnera res.

Per últim, l'article 46.2. Aquí es dona el cas que amb concurrència d'actuacions o serveis entre membres de les forces i cossos de seguretat...

(S'encén el llum que indica que s'ha esgotat el temps de la intervenció.) Si m'ho permet, senyor President, dos minuts, acabo.

... de l'Estat i de les comunitats autònomes, s'atribueix a les forces estatals la direcció dels serveis. El Dictamen del Consell Consultiu, en les seves conclusions i, de manera molt especial, el Conseller ponent i discrepant, senyor Carreras, considera que no necessàriament aquest article —així com el 29.2 de la Llei— vulnera l'ordre constitucional i estatutari.

El Consell, col·legiadament, en el seu Dictamen, diu que, si s'interpreta la Llei segons el Fonament VI del Dictamen, no vulneraria l'ordre constitucional i estatutari; el senyor Carreras diu que en cap cas el vulneraria. Nosaltres, per prudència política, en la mateixa línia d'argumentació que hem fet abans, diem que ens quedem amb aquests arguments com assumits per nosaltres i tampoc en aquest cas —tampoc en aquest cas— recolzarem la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat.

Finalment, la Proposta de Resolució es referia també als articles 48 i 49; com que el Dictamen del Consell Consultiu ha considerat que no vulneren l'ordre constitucional i estatutari, nosaltres tampoc els la votarem i, en conseqüència, d'una manera global, votarem en contra de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat a què es refereix aquesta Proposta de Resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra i del PSUC.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara donar la paraula a l'illustre representant del Grup Socialista a la Cambra senyor Casares.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Socialista em corres-

pon de fixar la nostra posició en relació amb aquesta Proposta de Resolució de formular recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat.

El nostre Grup votarà en contra de la interposició del recurs perquè estem convençuts que aquesta Llei no entra en contradicció ni amb la Constitució ni amb el nostre Estatut. Crec que puc ser bastant concís a l'hora d'explicar els motius en els quals ens fonamentem.

Aquests motius són, en primer lloc, de caràcter tècnico-jurídic, i em penso que és convenient explicar-los tot seguit, de forma que es vagi seguint l'esquema del Dictamen del Consell Consultiu. Nosaltres partim de la base, també, que aquests —o sigui, les objeccions del Consell Consultiu— són els únics que mereixen ara, avui, aquí, per raons de brevetat, una consideració específica. I aquest Dictamen, com ja s'ha dit, i com vostès saben, troba elements contradictoris a l'ordre constitucional i estatutari, en primer lloc, en la Disposició Final Segona, de la qual ja s'ha parlat aquí i, a partir d'ara, procuraré ja no citar articles sinó referir-me exclusivament a matèries.

Primer punt: el Consell Consultiu, en el seu Dictamen, creu que la Llei de policia no pot imposar a les policies autònomes que hagin de col·laborar amb la policia de l'Estat en aquests dos casos —només en aquests dos—: un, en el de vetllar pel compliment de les lleis i altres disposicions de l'Estat i en la garantia dels serveis essencials, i, dos, que la Policia Autònoma no hauria d'haver d'acceptar —forçosament, s'entén— que la policia de l'Estat pugui també intervenir, junt amb l'autònoma, en la vigilància dels espais públics, en la protecció de les manifestacions i en el manteniment de l'ordre en les grans concentracions humanes.

Bé, aquest punt de vista expressat en el Dictamen del Consell Consultiu es recolza en una interpretació peculiar d'un entramat legal que, com s'ha dit aquí, és certament complicat. I aquest entramat legal —que és complicat i que no és ara que ens n'adonem, sinó que qui no es volia fer il·lusions sabia perfectament que aquest era un tema obert, un tema de debat que un dia o altre s'havia de resoldre i ens hi havíem d'encarar—, aquest entramat, evidentment, es produeix en posar en relació la Constitució i l'Estatut. Aquesta posada en relació dona lloc al convenciment que hi ha una coincidència, una superposició, si vostès ho volen, de competències.

El Consell Consultiu ha fet la seva interpretació, està ben defensada, però nosaltres, aquest Dictamen, malgrat tot, no el trobem convincent. Nosaltres hem trobat en el vot particular d'un dels seus consellers, el ponent i discrepant, una formulació amb quatre consideracions que jo, evidentment, aquí, ara no repetiré, que ens sembla que solucionen el problema que suposa el fet que les funcions atribuïdes a la Policia Autònoma: de protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic, siguin substancialment les mateixes que les reservades a la policia de l'Estat, ja que se li atribueix la funció de protegir l'exercici lliure dels drets i les llibertats i de garantir la seguretat ciutadana: Constitució.

Aquestes quatre consideracions que hem llegit amb deteniment, nosaltres les trobem clares i convincentes, i la conclusió —com ell diu, com diu el ponent— és, en concret i en síntesi, que la llei orgànica és la norma més adequada per precisar aquest repartiment competencial, i això ho sabíem abans: la Llei —la Llei que ara estem estudiant— ha fet una distribució

d'aquesta competència que a nosaltres ens sembla que és totalment raonable, dintre, evidentment, del que és la interpretació més segura del marc de la Constitució i de l'Estatut, és a dir, del vot constitucional.

No hi ha, doncs, sorpreses; pot agradar o pot desagradar, però no hi poden haver sorpreses si ens recordem que, de la lectura de l'Estatut, dels interrogants que ens presentaven l'Estatut i la Constitució es derivava una cosa segura: que el desllorigador, en aquesta matèria, s'havia de trobar forçosament en una llei orgànica que, evidentment, s'havia de dictar després de l'Estatut, quan el lògic hauria estat, per la seqüència que es dibuixava, que s'hagués dictat abans. Per tant, la seqüència lògica era Constitució-llei orgànica-Estatut. Això no ha estat així, però això —i aquesta és l'essència del fet de no trobar inconstitucionalitat— no canvia les virtualitats que, d'acord amb la Constitució, ha de tenir aquesta llei orgànica.

Hi ha un altre punt, que és aquell que es refereix a la possibilitat de cobrir un percentatge determinat de vacants dels comandaments de la Policia Autònoma per mitjà de la promoció interna entre membres del mateix cos de la Policia Autònoma, és a dir, els mossos d'esquadra. I sembla que aquí es troba inconstitucional el fet que, concretament, aquests comandaments, abans de ser adscrits a la seva destinació, hagin d'efectuar uns cursos d'especialització homologats pel Ministeri de l'Interior. A ningú se li escapa, evidentment, que aquesta possibilitat no estava contemplada en l'Estatut i, en canvi, ara sí que existeix, en virtut d'aquesta Llei Orgànica.

I aquí el problema, en tot cas, rau també en les dificultats que planteja el fet que la llei orgànica —que segons la Constitució és la que hauria de distribuir les competències que l'Estatut atribueix, perquè l'Estatut les atribueix, les competències, certament, però no les distribueix, i crec que els dos termes cal acceptar-los amb tota la precisió que es deriva del seu significat— s'hagi dictat després, i no abans de l'aprovació de l'Estatut, però el cert és que el Tribunal Constitucional —i ara en tenim ja moltes, de sentències, i podem fer molts debats acadèmics sobre si és correcta o no la interpretació del Tribunal Constitucional, però ara ja hi ha un cos de doctrina del Tribunal Constitucional, i aquí no podem fer filigranes en aquest sentit— ja s'ha pronunciat sobre aquesta qüestió, i ha advertit que aquest fet —el fet de l'alteració de l'ordre natural o cronològic lògic no podrà suposar en cap cas alteració dels efectes de la llei estatal.

Passo a un altre punt; un altre punt, encara, d'inconstitucionalitat que veu el Consell Consultiu, i és quan la Llei de Policia determina que la Policia Autònoma ha de col·laborar amb la de l'Estat en les funcions de la policia judicial. El cas és que, si llegim l'Estatut amb absoluta objectivitat, l'Estatut, el nostre Estatut no atribueix a la Generalitat més que d'una manera implícita —les hi atribueix, certament, però no pas d'una manera explícita— competències en matèria de policia judicial. És, doncs, inqüestionable que no es pot raonar de la mateixa forma com s'hauria pogut fer si ens hagués atribuït una competència explícitament exclusiva. I, per tant, no cal sinó llegir l'article 13.5 de l'Estatut de Catalunya, i en això també coincidim amb el criteri del vot particular del Dictamen.

Ara aniré al darrer punt de possible inconstitucionalitat que el Dictamen menciona de forma directa, perquè en queda un últim segons el qual, indirectament, podria suposar una certa

inconstitucionalitat un altre tema. Es tracta d'aquelles funcions que la Llei atribueix al Consejo de Política de Seguridad. Però crec que, fins i tot, es pot deixar a part el fet que aquesta institució és qualificada a la Llei com a «òrgan de coordinació». I el mateix Dictamen ens explica quin és el concepte de coordinació que ha formulat ja el Tribunal Constitucional, i amb això podem, en certa manera, tancar ja aquest tema i, així i tot, cal dir que el cert és que la Disposició Final Segona de la Llei, que és la clau de volta de les nostres garanties, no cita en cap moment els articles que estableixen aquell organisme coordinador com d'aplicació directa a Catalunya i, per tant, ens hem d'atendre a la declaració categòrica del seu número 1 quan diu que «la policía autónoma de Cataluña se rige por su Estatuto de Autonomía y normas que la desarrollen, respecto a las que la presente Ley tendrá carácter supletorio». «Que la desarrollen». Per cert, aquí hi ha la famosa «e» sobre la qual el senyor Alavedra va formular unes observacions i aconseguí, efectivament, que es digués, no «que la desarrollan», amb «a», sinó «que la desarrollen», amb «e», amb la qual cosa la situació queda per a nosaltres molt més clara. Per tant, nosaltres no hi veiem absolutament cap motiu d'alarma tampoc en aquest punt.

I queda, finalment, l'últim punt del Dictamen del Consell Consultiu, que està formulat amb la típica forma «pel cas que aquest precepte no s'interpretés tal com nosaltres creiem que s'ha d'interpretar», diu el Consell Consultiu, i jo avanço ja que nosaltres creiem que efectivament coincidim amb el Consell Consultiu, que això s'ha d'interpretar tal com ell pensa que cal fer-ho per no deduir-ne motius d'inconstitucionalitat. Es tracta d'un punt molt concret, el de determinar quin paper o, més ben dit, qui pren el comandament en uns casos determinats ens què concorren les dues policies, l'autònoma i la de l'Estat.

I el Consell Consultiu diu exactament, ho cito textualment: «si s'interpreta que aquesta concurrència és merament ocasional i incidental, raons d'eficàcia immediata justificarien aquesta norma d'emergència, la que atribueix a la policia de l'Estat el comandament».

Doncs, bé, em sembla que la utilització en la Llei de l'Estat de les expressions «prestación de un determinado servicio», i més encara, «la realización de una actuación concreta», com a supòsits o pressupòsits d'aplicació de la norma demostren ben clarament que es tracta de trobar solucions per a situacions merament ocasionals o incidentals i, per tant, no veiem que hi hagi cap raó per dubtar que la interpretació correcta és aquella que fa el Consell Consultiu quan es planteja que des d'aquest punt de vista no hi ha motiu d'inconstitucionalitat.

Amb això jo acabo aquesta anàlisi ràpida, de tipus tècnic i jurídic, per dir que a l'hora de prendre la nostra posició nosaltres tampoc podem prescindir d'altres aspectes, aspectes directament polítics. Ja s'ha fet aquí, jo només haig de recordar que aquesta Llei —com s'ha reconegut— ha estat elaborada a través d'un procés molt treballat. Es podrà opinar el que es vulgui sobre els resultats d'aquesta col·laboració en l'elaboració de la Llei, però que això s'ha fet d'una forma detallada i treballada em penso que és evident.

I vull dir, doncs, que això ha estat objecte de negociacions molt estrictes entre les principals forces polítiques en el Parlament espanyol i pel que es refereix, no solament a l'Estatut de

Catalunya, sinó a Euskadi i a Navarra es va jugar a fons des de tots els punts de vista i des de tots els angles per aconseguir un text que al final es va considerar majoritàriament irreprotxable i escrupolós, i —com tots vostès saben— es va arribar a un acord final que es va plasmar al Senat amb l'acceptació consensuada entre el Grup Socialista i el Grup de Catalunya al Senat, d'una esmena transaccional que va consistir precisament en això, en això que s'ha dit com a peça clau de les nostres garanties autonòmiques, és aquesta Disposició Final Segona.

Tothom sap que això va venir precedit d'unes negociacions al més alt nivell, que varen donar lloc a un ple acord entre el Ministre senyor Barrionuevo i el Conseller senyor Macià Alavedra. I aquest procés va permetre que el senyor Martí i Ferré, Senador de Catalunya al Senat i Diputat també d'aquest Parlament, del Grup de Convergència i Unió, pogués afirmar, segons consta textualment en el *Diari de Sessions*, el següent: «un segundo aspecto que creemos que ha evolucionado también de manera muy positiva y clara en el trámite del proyecto de ley del Senado hace referencia a la cuestión de las policías autonómicas, tanto en las Disposiciones Finales Primera, Segunda y Tercera, referidas a Euskadi, Cataluña y Navarra, como al resto de las comunidades autónomas, en el Título Tercero del presente Proyecto de Ley creo que todos los estatutos quedan en este momento defendidos en cuanto a sus competencias, y incluso», diu, «me atrevería a decir que en algun aspecto quedan potenciados.»

Nosaltres estem totalment conformes amb aquestes paraules i creiem que l'acord va ser un triomf més del diàleg i de la voluntat negociadora. I si això és així, jo, que modestament em compto entre els adoradors —gairebé diria entre els fanàtics— de la correcció jurídica, em permeto dir-los, als qui encara mantenen escrúpols jurídics, cosa que evidentment cal respectar sempre fins a l'extrem, que recordin la frase de Titus Livi que diu «cap llei no és satisfactòria per a tothom; el que cal demanar és si és profitosa en conjunt i per a la majoria.»

Nosaltres, i em penso que la majoria també, creiem que no sols aquesta Llei és respectuosa amb la Llei de lleis, amb la Constitució i amb l'Estatut, sinó que és profitosa en conjunt i per a la majoria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara intervenir l'illustre representant de Convergència i Unió, senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem pogut comprovar en totes les intervencions dels diferents grups parlamentaris que el tema que avui tractem és un tema complex, és a dir, el tema de la Policia Autònoma no és un tema senzill —abans ho explicava molt bé el senyor Jordi Fernández i el senyor Casares també ha fet una referència extensa a la matèria— i podem comprovar que tant la Constitució com l'Estatut estableixen una quantitat d'enllaços, una quantitat d'interrelacions, que fan difícil de navegar en aquest terreny que marquen aquests dos textos constitucionals, aquest text constitucional i estatutari.

L'article 13 de l'Estatut marca una competència que jo qualificaria d'«incerta», és a dir, l'article 13 de l'Estatut ens diu que podem crear una Policia Autònoma, estableix unes funcions, estableix uns òrgans de coordinació, estableix també unes funcions mínimes, en principi, per als Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, però no arribar a entrar valentment a la

concreció d'aquestes funcions i, en canvi, sí que remet a l'article 149.1.29 de la Constitució, que diu que és competència exclusiva de l'Estat la seguretat pública, i aleshores es fa una referència que les comunitats autònomes en el marc d'una llei orgànica, en el marc d'una llei orgànica, que és aquesta que avui estem aquí analitzant, es pot crear la Policia Autònoma; fa una referència a l'article 104 de la Constitució, en el qual s'estableix que els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat han de garantir les llibertats públiques i els drets dels ciutadans i, per tant, tot això estableix un conjunt de relacions —com deia a l'inici de la intervenció— que fan aquest tema d'una evident complexitat.

I és precisament en aquesta complexitat —complexitat que també podríem trobar segurament en altres terrenys del text constitucional— on podríem trobar diferents lectures d'aquest text constitucional, diferents lectures que vénen inspirades per una voluntat política que les fa possibles, i és evident que qui té la funció de fer aquesta llei orgànica és el legislador estatal, són les Corts Generals; és evident també que a les Corts Generals hi ha una majoria política i és evident també que hi ha un joc democràtic que fa que es permeti, doncs, treballar, elaborar, millorar —en el seu cas— els textos que es presenten a debat i aprovació en aquestes cambres a nivell d'Estat.

En el cas que se'ns planteja avui, aquí, i fent un petit recordatori històric, hem de dir —i també s'ha dit abans— que el projecte que havia presentat el Govern de l'Estat no era satisfactori, era un projecte negatiu, un projecte que tenia un vici clar en la línia d'atacar l'Estatut i també entenem, per tant, d'atacar la Constitució. Si hagués tirat endavant aquell text evidentment avui nosaltres tindríem una posició molt diferent de la que tenim ara. Es produeix una situació d'emergència, no tant, diria —com deia el senyor Casares— de col·laboració; potser al senyor Casares li hauria agradat més que fos de «col·laboració»; era d'«emergència», i això hem de tenir-ho molt present, una situació d'emergència davant d'un text en el qual es consolidaven de forma definitiva una sèrie de temes que, per al joc que explicava abans jo de l'Estatut i de la Constitució, ens afectava negativament i ens hipotecava ja de futur, de manera irreversible, el tema de la Policia Autònoma.

Aquesta actuació d'emergència porta a la concreció que és possible un pacte i aquest pacte s'ha de concretar en una disposició addicional o més ben dit en una disposició final —concretament, la Segona—, i aquesta Disposició Final Segona té importància, no és una disposició qualsevol; és una disposició que diu tan sols això: «la Policia Autònoma de Catalunya es regeix pel seu Estatut d'Autonomia, el seu compliment...», diu això, i després diu que, no obstant això que acabo de dir ara mateix, hi ha una sèrie d'articles que són d'aplicació, alguns de caràcter general, que també són d'aplicació, per exemple, al País Basc i a Navarra —són de caràcter general—, i uns altres que són exclusius per a Catalunya, que són concretament tres articles, tres articles, exactament, que ho són en funció d'aquelles remissions que abans feia referència a l'article 13, la remissió que feia l'article 13 de l'Estatut a l'article 104 de la Constitució, de la remissió que feia també l'article 13 de l'Estatut a l'article 149.1.29 de la Constitució. És a dir, és l'article 13 el que habilita que la llei orgànica hagi de contemplar-se també en aquests punts.

En el cas del País Basc —és cert— no ho diu això; l'article 17

del País Basc no fa una referència en aquest sentit com el cas nostre i, per tant, en aquesta situació no es preveu, però en el nostre cas sí.

La Disposició aquesta Final Segona té un tercer punt —que ja en parlaré més endavant—, que és el de la coordinació i ho parlarem en relació amb l'article 48.

Però, tinguem molt en compte nosaltres una qüestió: no per ara voler collar més del compte, no per poder tenir una bona i una brillant intervenció hem de fer nosaltres mateixos una lectura a la baixa respecte a aquesta Disposició Final Segona. Aquesta Disposició Final Segona és molt important: exceptua per a Catalunya una llei orgànica, la llei orgànica —com tots vostès saben— és d'aplicació normalment a tot l'Estat, i realment és excepcional en els casos que es fa aquesta excepció —valgui la redundància—, en aquest cas, és una excepció territorial per Catalunya.

Amb tota tranquil·litat i també amb tota rotunditat els puc dir que el nostre Grup parlamentari no desestima la possibilitat en el futur que aquest òrgan decisor per a aquesta matèria que estem tractant, quant a la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, que són les Corts Generals, si es planteja una situació política diferent nosaltres anem en la línia que hem mantingut i que creiem que és la que s'ha de mantenir, que és la que és competència de la Policia Autònoma tot el caràcter comunitari, totes aquelles funcions comunitàries, que són funcions de la policia, dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, totes aquelles funcions de caràcter supracomunitari i extracomunitari.

El marc normatiu, per tant, queda, pel que acabo d'explicar, més o menys dibuixat i val la pena entrar en el que diu el Dictamen del Consell Consultiu, Dictamen sol·licitat per dos Grups parlamentaris —com vostès saben— i sol·licitat en un primer moment perquè es considerava legítimament que hi podien haver fins un total de 18 punts d'inconstitucionalitat.

El Consell Consultiu en el seu Dictamen diu que té, doncs, quatre punts, tots ells fraccions d'articles. Anem a veure ràpidament —perquè sí que a hores d'ara ja ho han fet els altres diputats, alguns dels altres diputats que han intervingut prèviament—, molt ràpidament anem a veure què diuen aquests articles.

El 38.2, que és un article que estableix funcions dels diferents cossos, estableix, més ben dit, obre la possibilitat, no obre, concreta —perquè no es tracta d'obrir ni de tancar, en aquest cas, estava ja obert, repeteixo, per l'article 13 i pels textos constitucionals—, estableix que una sèrie de funcions, concretament vetllar pel compliment de les lleis, vetllar pels serveis públics essencials, vigilar els espais públics, protegir les manifestacions, etcètera, són funcions de col·laboració entre les dues forces, és a dir, que poden fer-ho una i altra, i el Consell Consultiu, amb una voluntat de fer una lectura —repetixo— més voluntariosa en aquest cas que no altra cosa que el text estatutari, qualifica aquestes funcions de..., diu que en aquestes matèries no hi poden col·laborar els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, perquè l'article 13 les qualifica com a pròpies; l'article 13 de l'Estatut les qualifica com a pròpies i, per tant, no poden entrar-hi a «col·laborar». Repeteixo quines matèries són, que és: vetllar pel compliment de les lleis, garantir el funcionament dels serveis mínims, vigilar els espais públics, protegir les manifestacions, mantenir l'ordre en

grans concentracions humanes.

Jo ara recordo que, en aquests moments, la Policia Autònoma té 365 mossos d'esquadra, em sembla, 365 mossos d'esquadra, que potser d'aquí a quinze dies en tindrà 600, i, per tant, és un lloable camí el que ha encetat, aquest, però això hem de tenir-ho present, també, i que també tenim una situació de finançament precari, remès a la solució del finançament general. Això és una dada, és un parèntesi que val la pena tenir present.

Aleshores, l'article 13 de l'Estatut diu que són funcions de la Policia Autònoma la protecció de les persones i els béns en matèria d'ordre públic, la vigilància i la protecció dels edificis i instal·lacions de la Generalitat i les altres funcions que la Llei Orgànica a què tantes vegades hem fet referència, li atribueixi. Però parlo de funcions següents, no parlo de funcions pròpies, no parlo de funcions exclusives, no parlo de funcions plenes, parlo de funcions, i aquí, ho vulguem o no ho vulguem, el joc d'aquesta Disposició, del punt 2, lletra a), punt 2, punt 2 de l'article 13, en relació amb el punt 4, part final, en què estableix quines són aquelles funcions que queden reservades als cossos i forces de seguretat de l'Estat, i parla del caràcter extra i supra-comunitari d'aquestes funcions, i al final diu: «i les altres funcions que els encarregarà directament l'article 104 de la Constitució, i els que els atribueixi la Llei Orgànica que desenvoluparà aquest article», la qual cosa, això, aquest punt quart lliga la possibilitat que li dona, a l'Estat, un sentit a la possibilitat que els cossos i forces de l'Estat puguin també complementar aquesta funció. I això és així, i potser aquest és un punt d'aquells de reflexió, per a tots plegats, però això és així.

I, llavors, el que hem de veure és exactament l'article 38 què ens diu en el seu conjunt, i l'article 38, en el seu conjunt, concreta la possibilitat que la Policia Autònoma no tingui tan sols unes funcions de caràcter propi —està tot en el seu punt primer—, sinó que, en col·laboració amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat en puguin tenir unes altres, molt més àmplies, que fins ara eren qüestionades. És a dir, és qüestionat vigilar un parc, és qüestionat vigilar una carretera, és qüestionat vigilar una manifestació..., Bé, en funció del que es preveu en aquest article 38, tot això és possible, en col·laboració, sí, però el problema no ve per la Llei aquesta, el problema ens ve pel joc del bloc constitucional.

L'article 43 ens fa referència al tema de la promoció. Aquí ja s'ha explicat. És un tema important. Jo no faig gaires manifestacions en aquest punt perquè considero això: que és un tema molt important. I punt. L'apartat quart té conseqüència del tercer i, per tant, tampoc no fa falta mencionar-ne res més.

L'apartat 48.2, és a dir, tot l'article 48. L'article 48 no el podem analitzar sense posar-lo en relació directa amb la Disposició Final Segona, apartat 3. Repeteixo que aquesta Disposició Final Segona, apartat 3, diu: «La coordinació entre les forces i cossos de seguretat de l'Estat i la Policia Autònoma, en el territori de la comunitat autònoma de Catalunya, es realitzarà per la Junta de Seguretat d'acord amb l'establert als apartats 6 i 7 de l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya». És a dir, nosaltres no entenem que l'article 48 faci funcions de coordinació. Les funcions de coordinació passen per la Junta de Seguretat, i això ho diem amb tota rotunditat, i nosaltres ho interpretem així: les funcions de coordinació passen per la Junta de Seguretat, i aquest article 48 està parlant d'un organisme,

un organisme les funcions del qual, diu el preàmbul de la Llei, són funcions merament informatives, no coercitives. Per tant, fins i tot en aquest cas de l'article 48, la naturalesa d'aquest òrgan és que és un òrgan informatiu, un òrgan de cooperació, no és un òrgan coercitiu. És que, a més a més, quin sentit tindria que a un òrgan d'aquesta naturalesa se li volguessin donar mandats imperatius? No lliga, no té cap sentit.

Per tant, repeteixo, nosaltres entenem que la Disposició Final Segona, en el seu apartat 3, garanteix que és la Junta de Seguretat la que coordina totes les forces i els cossos de seguretat de l'Estat amb la Policia Autònoma. Els altres punts del Consell Consultiu no presenten punts d'inconstitucionalitat i, per tant, m'estalvio de fer-hi referència.

Consegüentment, per tot el que he explicat, el nostre Grup parlamentari crec que ha donat resposta i que justifica sobrerament el vot que farem, que serà un vot contrari a la interposició del recurs, és a dir, serà un vot contrari a la Proposta de Resolució presentada.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó té la paraula per un temps de cinc minuts.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Senyor Camps, les funcions de coordinació passen per la Junta de Seguretat, ens acaba de dir vostè... Senyor Camp, perdó; perdoni, senyor Jaume Camps. Senyor Ramon Camp, les funcions de coordinació passen per la Junta de Seguretat —ho ha dit fa un segon, vostè, des d'aquesta tribuna. On és la Junta de Seguretat? No, no, on és? Aquí fora? On és? Perquè a mi el que m'ha fet més gràcia d'aquest debat és que tots ens hem inflammat amb arguments jurídics i ningú ha citat un argument molt senzill: on és la Policia Autònoma? Quines funcions fa la Policia Autònoma? On és la política de seguretat de l'actual Govern de Catalunya? Manifestacions, espais públics..., no sé què més ens deia el senyor Casares. Quan? Com? Bé, alguna festa major sí, però, massivament, amb protagonisme, on i quan? L'esplèndida Junta de Seguretat que farà això, on és? Perquè, senyors diputats, parlem del que vulguin de lleis, però parlem de realitats. Porten sis anys governant. L'Estatut té sis anys de vigència a partir que hi ha un Parlament elegit democràticament.

Nosaltres considerem que és complex, el tema, tal com està la Constitució, i, per cert, fou Fraga Iribarne qui, en el debat constituent, va proposar que els estatuts no es fessin fins que no s'haguessin fet totes les lleis orgàniques. Posició que nosaltres i molts altres grups parlamentaris vam combatre durament, sortosament. Doncs bé, és clar, és complex, podríem llegir l'article 13.2.a) i b) de l'Estatut, com ja s'ha fet, i hi ha una possible interpretació. Però és que resulta que és molt complex, hi caben diverses solucions, hi caben diverses lectures..., però sempre surt una lectura que limita les competències de Catalunya, mirin, sempre, i en aquest cas, senyor Camp, no pel vot particular, una lectura que limita l'Estatut dit per la majoria del Consell Consultiu, i d'una forma prou rotunda, eh?, perquè ho poden llegir els altres diputats i diputades d'aquesta Cambra, no només vostè i jo. Resulta que miri, és que és molt complex, no en traurem l'aigua clara... Un Consell Consultiu que tenim la treu molt clara, una possible lectura, i resulta que ens quedem conformes, satisfets, amb la lectura que minva les competències de l'autonomia de Catalunya.

Nosaltres considerem, en aquest sentit, que hi ha preguntes molt senzilles a fer-nos sobre el debat jurídic : queden o no queden les forces de Catalunya com a col·laboradores? Sí o no? Sí o no? Respongui, tan senzill com això. Queda o no queda la Junta de Seguretat dependent del Consejo de Seguridad? Sí o no? Perquè potser estem equivocats, però si hi queda, aleshores, què parlem de faramalla d'arguments?

Nosaltres no entenem com, davant d'un mecanisme estatutari constitucional, que és anar al Tribunal Constitucional perquè ho interpreti, no fem altra cosa, no ens convertim nosaltres en Tribunal Constitucional com sembla que alguns oradors han volgut fer, serà el Tribunal Constitucional que ho interpretaria. I quin mal hi ha a portar al Tribunal Constitucional aquestes coses dubtoses, que tothom ha dit que eren dubtoses i complexes, per veure si resulta que és veritat que el dubte s'ha resolt contra Catalunya i podia haver estat resolt favorablement a Catalunya? Aleshores, però, quina por d'anar al Tribunal Constitucional per a la majoria dels oradors? Algú ha dit : és un tema obert. Sí, sí, era un tema obert, era, amb la Llei ja no ho és, d'obert, ha quedat tancat, amb la Llei. I si a més no exercim els mecanismes que podem exercir per recórrer-hi, d'acord amb les nostres competències, com és aquest, més tancat queda. Però ara ja no solament —com els deia en acabar la meua primera intervenció—, no solament per voluntat del legislador de les Corts Generals, eh?, ara no quedarà tancat només perquè ho han volgut a les Corts Generals on hi ha una majoria, ara quedarà tancat aquí també, perquè hi ha una altra majoria, una majoria que es nega a anar al Tribunal Constitucional a demanar qui té raó, una majoria que avui es plany —i, repeteixo, ho sentirem dir amb més força—, es plany que resulta que la Llei de Bases de Règim Local ens està limitant les nostres competències, amb molts dels articles que aquesta mateixa majoria va impedir de recórrer per aquesta Cambra.

Nosaltres creiem que és la voluntat del Grup majoritari, doncs, la que, en aquest cas —i no som a les Corts Generals— inclinarà, com ja s'ha dit, cap a un sentit determinat la votació que anem a fer. I se'ns ha dit : «no tinguin por, que aquesta voluntat pot canviar». Quan canviïn les circumstàncies potser aleshores farem altres lleis. Jo dubto que alguns dels possibles legisladors que aquesta majoria vol empènyer tinguin voluntat de canviar aquestes lleis —i no vull citar noms. Però, de totes formes, a la majoria, quan ens diu que té voluntat de canviar aquestes coses, jo li demano una cosa molt més senzilla que la voluntat : on són les promeses del nostre col·lega Diputat, encara avui Diputat, senyor Alavedra, on són les promeses que va fer quan era Conseller? On són les que jo els he recordat? On són els compromisos? Fa més d'un any. És que el pla aquest de seguretat que havíem de discutir no el podem discutir, no està prou madur? Si estem prou madurs per pactar —no laboriosament, senyor Casares, que la Llei de forces d'ordre públic va passar per tràmit d'urgència, eh?, per tràmit d'urgència, una llei orgànica—, no laboriosament, sinó pactant a correuita en el Senat, i en canvi, com a govern, no es pot presentar ni als seus compromisos. Com podem creure aquestes voluntats, senyor Camp, si els compromisos que va agafar un govern sobre un tema no els ha complert. I li diré una darrera cosa : sap per què va pujar el senyor Alavedra a aquesta tribuna, a dirigir determinades promeses i compromisos? Perquè hi van haver uns aldarulls al carrer, perquè hi van haver unes forces

de seguretat de l'Estat que es van ultrapassar, i de quina manera! en la repressió de les manifestacions. Perquè hi va haver un problema real. Malauradament sembla que haurem d'esperar que hi hagi altres problemes com aquell perquè vostès canviïn d'opinió, per reivindicar competències de seguretat per a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció de cinc minuts? No hi ha cap altra petició de paraula? L'Illustre Diputat senyor Casares té la paraula.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, vull fer una precisió molt breu, i abans de fer-la, perquè no pugui ser mal interpretada, vull dir que en l'exposició que nosaltres hem fet hem deixat ben clar i ben establert que nosaltres tenim el profund convenciment —que pot ser erroni, evidentment, però el tenim, subjectivament— que la Llei de cossos i forces de seguretat no retalla l'Estatut ni s'enfronta amb la Constitució. Però el que volia dir, després d'establert això, és que, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, fins i tot en aquell cas que algú, legítimament, pogués tenir dubtes, des del punt de vista estrictament jurídic constitucional, que hi ha alguns punts que, efectivament, en una matèria determinada poden enfrontar-se amb la seva concepció de les que han de ser estrictes competències estatutàries, hi ha un moment en el qual, en què políticament, i jo diria que fins i tot històricament, és convenient pensar que això que estem fent a través de depurar fins al màxim la Constitució i l'Estatut, és fer això, és fer una Constitució real, és treure la Constitució del paper i portar-la a la realitat, i tothom sap que les constitucions que duren no són precisament les escrites ni les esculpides a cops de sentències, sinó aquelles que es basen en el consentiment majoritari de tot un poble. Si això és així, aleshores jo penso que —no des del meu punt de vista, que no en tinc de dubtes, però sí des del punt de vista d'algú que en pogués tenir— val la pena que reflexioni si quan s'han creat aquestes bases d'entesa, de conformitat amb la forma com cal desenvolupar una cosa tan important com és la seguretat ciutadana, l'ordre públic o tots aquests conceptes, i això s'ha fet amb una disposició que farà —farà, ho hem de presumir així— que es pugui omplir de substància real aquest àmbit de la nostra competència, jo, francament, crec que cal pensar si no és millor això que no pas una sentència del Tribunal Constitucional que sense cap dubte i en el millor dels casos, si es donés satisfacció a aquestes objeccions, representaria una construcció freda, una construcció simplement jurídica, que en cap cas admet punt de comparació amb tot allò que la voluntat conjunta de la immensa majoria —i això no ho podran negar— d'un conjunt de pobles ha posat, en aquests moments, darrere del que és la Llei Orgànica de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció de cinc minuts? Bé, aleshores, acabat el debat podem procedir ja a la votació sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Disposició Final Segona i els articles 29.2, 38.2, apartats a), b) i l'incís final de l'apartat c), 43.3 i 4, 46.2, 48 i 49 de la Llei Orgànica 2/1986, del 13 de març, de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad.

Els il·lustres senyors diputats que estiguin a favor de la inter-

posició de recurs, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat de la votació és de 9 vots a favor, 91 en contra

i cap abstenció. La majoria absoluta, naturalment, no ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de sis de la tarda i dos minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 54

La sessió s'obre a un quart de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletzada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació i d'Ensenyament.

Ordre del dia

1. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 44.8 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya per raó de l'ingrés d'Espanya en les comunitats europees.*

2. *Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament normatiu i la política de la participació ciutadana en el sistema educatiu.*

3. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Béns i els Serveis Transferits de l'Institut Social del Temps Lliure.*

4. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Institut Català del Temps Lliure.*

5. *Preguntes.*

6. *Debat i votació del Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1986, i de les esmenes i els vots particulars reservats per defensar en el Ple.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms del qui les han formulades. Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Interpellació al Consell Executiu**sobre l'aplicació de l'article 44.8****de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya per raó de l'ingrés d'Espanya en les comunitats europees**

El primer punt del nostre ordre del dia és : interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'article 44.8 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya per raó de l'ingrés d'Espanya en les comunitats europees, que formularà el Diputat Honorable senyor Joan Josep Folchi, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, em permetran, abans d'entrar al fons de la interpellació que avui substanciem, fer una petita consideració d'oportunitat : d'una banda, els successius ajornaments que ha sofert aquesta interpellació, presentada al seu dia, ens permeten de substanciar-la just abans del debat pressupostari, cosa que per raó de la matèria permetrà de simplificar la meua exposició, almenys parcialment; d'altra banda, però, el fet de fer-la avui, de substanciar-la avui, impedeix de comptar amb la presència del Conseller d'Economia i

Finances, que ha hagut d'acudir a la convocatòria del Consell de Política Fiscal i Financera, una convocatòria, sens dubte, un xic sorprenent pel fet de provenir d'un ministre en funcions, d'un govern en funcions, i que sembla que hauria d'estar més destinat a fer eines purament administratives i no pas a la consideració d'una matèria d'interès d'Estat com és el sistema definitiu del finançament autonòmic..., però els fets són els que són i avui haurem de substanciar aquesta interpellació amb l'absència del senyor Conseller, raó per la qual m'esforçaré a sistematitzar, al màxim possible, la meua intervenció.

Es basa, aquesta interpellació, en un seguit de consideracions de fet. Molt breument. Primera consideració : el sistema definitiu de finançament autonòmic no estarà aprovat abans de 1987 i això provoca importants tensions a la tresoreria, a les finances de la Generalitat de Catalunya.

Segona constatació : el Govern de la Generalitat afronta aquestes dificultats i aquestes tensions, fonamentalment pel sistema d'augmentar el nivell d'endeutament, sigui emissions de deute a llarg termini, sigui deute de tresoreria, sigui avals. D'això, en parlarem a bastament al llarg de la sessió de demà.

Tercera constatació : tot i que el sistema de fer més gran el sistema de l'endeutament sembla el més fàcil, és cert que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya contempla altres mitjans per afrontar aquestes dificultats, notablement el previst a l'article 44.8, a què fa referència la meua interpellació.

Quarta constatació : la implantació de l'IVA associada a l'ingrés d'Espanya a les comunitats europees ha vingut a suposar una important modificació del nostre sistema tributari. Aquesta modificació provoca un doble impacte a la hisenda comunitària, en el cas, concretament, de la Comunitat Autònoma catalana; en primer lloc, significa una reducció dels ingressos previstos per impostos cedits, reducció de 32.800 milions de pessetes, quasi un 50% de la quantitat consignada al Pressupost del 1985. Aquest impacte està quantificat, previst i compensat mitjançant transferències de la secció 32 del Pressupost de l'Estat.

Hi ha, però, un segon impacte : l'impacte que provoca el mateix IVA en raó que les exempcions als subjectes imposables per IVA superen, depassen, els previstos per l'ITE. És aquest un impacte de naturalesa fiscal, traduït en més gran despesa, ni quantificada ni compensada, fins ara, de cap manera.

Cinquena constatació : el Govern espanyol no ha fet res per preparar el país per a l'ingrés a les comunitats europees, no ha fet res per paliar les conseqüències negatives que aquesta incorporació tindrà sobre determinades àrees geogràfiques del nostre país.

Aquesta facilitat contrasta amb l'activisme demostrat pels Governos de França o d'Itàlia respecte a la mateixa qüestió.

Sisena i darrera constatació : Espanya serà, amb tota seguretat, contribuent net a la Comunitat Econòmica Europea el primer any de la seva adhesió, un fet excepcional i que nosaltres no podem contemplar passivament.

És sobre totes aquestes constatacions de fet sobre les que ens proposàvem reflexionar mitjançant aquesta interpellació, i penso que és útil fer-ho al voltant d'alguna proposta positiva. Vostès saben que el Govern espanyol contribueix al finançament de l'Europa comunitària a través d'una quota en la recaptació per l'IVA i que aquesta aportació, en el primer any, a l'any que som, significa una aportació de 2.000 milions d'ECU.

Saben també que està previst, durant el període transitori, que l'Estat espanyol recuperara una part de la seva aportació perquè va des del 87% previst per al primer any fins al 5% previst per a l'any 1991. Es tracta, en conseqüència, d'un ingrès que té naturalesa transitoria-i, per tant, extraordinària. Què es fa avui i que es podria fer amb aquests diners? Què es fa avui. Malgrat la seva naturalesa d'ingrés transitori i, per tant, extraordinari, el Govern espanyol destina aquests diners —al voltant de 210 mil milions de pessetes, no parlem, per tant, de quatre pessetes— al finançament de despesa corrent, a pagar funcionaris, a pagar despesa corrent, insisteixo, això ho fa malgrat el caràcter d'ingrés que té una durada determinada en el temps i que té, per tant, un caràcter extraordinari.

Què es podria fer? Precisament, en atenció al caràcter extraordinari d'aquest ingrès entenc que procediria la constitució d'un fons especial de naturalesa inversora i de caràcter estatal, fons inversor que hauria de ser gestionat per les comunitats autònomes. Per què? En primer lloc perquè d'aquesta manera les comunitats autònomes veurien augmentats els seus recursos mentre s'aprova el sistema definitiu de finançament.

En segon lloc, perquè d'aquesta manera es corregiria, es preveuria l'impacte negatiu associat a l'entrada en vigor de l'IVA sobre les comunitats autònomes, impacte que —insisteixo— només ha estat contemplat parcialment i parcialment corregit.

I, en tercer lloc, perquè en fer-ho així els projectes d'inversió proposats i finançats a càrrec d'aquest fons podrien rebre finançament de les comunitats europees per la via del FEDER, del Fons Social Europeu o de qualsevol altra dels sistemes previs-tos, implementats per les comunitats, de tal manera que es produiria una aportació, una contribució des de les comunitats autònomes, també, per tant, des de Catalunya per tal d'equilibrar el saldo net de la balança financera entre Espanya i les Comunitats. És a dir, en rebre aquests projectes d'inversió, subvenció de la comunitat europea, es corregiria el desequilibri financer que en aquest moment perjudica Espanya i es faria possible equilibrar el fet que Espanya no fos contribuent net el primer i subsegüents anys posteriors al seu ingrès a les comunitats europees.

Com veieu, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, es tracta d'un sistema més difícil d'implementar, més difícil que el senzill procediment d'acudir a una majoria parlamentària per aprovar més i més deute, però també d'un sistema possible, d'acord amb la legislació vigent, possible, en definitiva, i més eficaç a llarg termini. Com sempre, ens trobem davant d'una qüestió política: ¿preferim l'aplicació de l'article 44.9 de l'Estatut, que legitima aquest Parlament per a l'emissió de deute, o bé preferim acudir al procediment contemplat en el número 8 del mateix article, jugant els arguments que nosaltres tenim davant el Govern de l'Estat, per tal de rebre, per aquesta via, els recursos que necessitem per a bé de l'autonomia de Catalunya, però en interès també —com hem tractat de demostrar amb aquesta intervenció— de tot l'Estat?

Es per raó de tots aquests fets i d'aquestes idees que sotmeto a la consideració de la Cambra i ben especialment del Govern que formulo la interpellació següent: Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte d'allò que preveu l'article 44, apartat 8, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en relació amb l'ingrés d'Espanya a les comunitats europees?

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, abans de contestar concretament la interpellació que formula l'Honorable Diputat senyor Folch, em cal fer algunes precisions perquè crec que amb elles contesto, en part, aquestes constatacions que han precedit la seva exposició, i, en part, hi mostro la coincidència del Govern que represento en la tribuna en aquests moments.

La integració a les comunitats europees comporta, entre d'altres, dos efectes diferenciats. En primer lloc, la implantació de l'impost sobre el valor afegit —que va començar a aplicar-se el primer de gener d'aquest any, coincidint amb l'ingrés efectiu d'Espanya a les comunitats europees— ha vingut acompanyada d'una reforma profunda del sistema tributari espanyol, que ha afectat el finançament de les comunitats autònomes pel que fa al fet de la cessió de l'IVA, fase minorista, i a la supressió de l'impost de luxe i a l'afectació del de l'ITTE i d'altres.

De totes maneres, i no obstant aquesta alteració de les circumstàncies, d'acord amb la Disposició Transitoria Primera de la LOFCA, concordant amb la Disposició Transitoria Tercera del nostre Estatut d'Autonomia, cal no oblidar que mentre no s'hagi establert el sistema definitiu de finançament del Govern de l'Estat a les comunitats autònomes, ve aquell obligat a garantir el finançament dels serveis transferits a les comunitats amb una quantitat equivalent al cost d'aquests serveis.

En aquest sistema provisional actualment encara en vigor, la recaptació dels tributs cedits minora el cost efectiu global en calcular el percentatge de participació de les comunitats autònomes en els impostos estatals no cedits. Així doncs, és a dir, qualsevol disminució de la potencialitat recaptatòria d'aquells impostos, fet que es deriva, concretament —com ha explicat ja el Diputat interpellant— de la implantació de l'IVA, ha de traduir-se automàticament en un augment equivalent de les assignacions via percentatge de participació en els tributs no cedits a càrrec dels pressupostos de l'Estat.

Aquesta modificació parcial en el sistema de finançament de les comunitats autònomes, com a conseqüència de la introducció de l'IVA, pot generar paral·lelament, com ja ha assenyalat la corresponent Comissió Mixta de Valoracions, una nova pèrdua d'autonomia financera dels governs autònòmics dins l'actual sistema transitori de finançament, sol·l·mès a revisió. Revisió que és possible que sigui encara lluny de constituir una realitat, d'arribar a un resultat positiu.

En segon lloc, la integració a les comunitats europees comporta una sèrie de repercussions econòmiques sobre l'estructura productiva de les economies regionals, derivades de l'impacte del marc competitiu, de l'ampliació del marc competitiu, i de les polítiques comunitàries diferents. En el cas de Catalunya, concretament, l'obertura d'aquests nous mercats, l'acompliment d'unes determinades regles de la competència i el funcionament de les diferents polítiques sectorials de les comunitats econòmiques europees poden repercutir en la nostra estructura industrial i col·lectiva.

Davant d'aquestes previsions, és a dir, davant d'aquest procés que es deriva de la integració d'Espanya a la comunitat europea, o dels altres estats en la pròpia comunitat, la major

part de les economies europees han anat instrumentalitzant una sèrie de mesures econòmiques de correcció, però la realitat és que a l'Estat espanyol, fins al moment, no s'han previst de manera suficient aquestes mesures, pel que fa a l'impacte regional i territorial del procés d'integració a les comunitats.

Així, a les insuficiències estructurals derivades del sistema de finançament aplicat en l'etapa provisional que encara estem vivint, i que són particularment greus en el cas de la inversió, s'hi afegeix ara una nova problemàtica que requereix un esforç addicional. El Govern de la Generalitat és perfectament conscient d'aquesta problemàtica i ha exposat la necessitat de portar a cap les intervencions necessàries davant d'aquesta Cambra en ocasió dels diferents debats sobre orientació de la política general del Consell Executiu, i en els corresponents objectius de política econòmica, exposats en el Pla de Desenvolupament Regional presentat a Brussel·les pel Govern espanyol.

Bé, tot això, i pel que deixo exposat, passo a contestar d'una manera concreta la interpellació del senyor Folchi.

En primer lloc, i per una part, i per contrastar tota aquesta problemàtica que acabo d'exposar, el Govern de la Generalitat porta, i seguirà portant a cap, dins l'estret marge pressupostari de maniobra que permet l'actual sistema de finançament, una política de foment i de modernització de les empreses i de promoció de la inversió, tant pública com privada, que forçosament haurà d'ampliar-se —i amb això assenyalo una línia de conducta futura—, donades les especials característiques de l'estructura productiva del nostre país, com a conseqüència de l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea.

En segon lloc, i d'altra part —i aquest ha estat el tema que ha constituït l'eix de la interpellació del senyor Folchi—, cal assenyalar que, efectivament, en els primers anys de l'adhesió d'Espanya a les comunitats europees, és a dir, concretament fins al 1991 inclòs, l'Estat espanyol rebrà un retorn fiscal parcial, però molt important els primers anys, i que anirà decreixent d'acord amb el que està pactat, pel concepte de l'IVA, respondent a la necessitat d'equilibrar la nostra economia amb la dels altres estats de la Comunitat Econòmica Europea.

És en aquest sentit que estimem molt oportunes les reflexions del senyor Folchi, i que la utilització d'aquests recursos extraordinaris i temporals retornats a l'Estat espanyol provinents de la Comunitat Econòmica Europea, puguin ser utilitzats per contribuir a disminuir els efectes econòmics negatius que, lògicament, es produiran a curt termini en algunes comunitats econòmiques espanyoles, i entre elles, i molt particularment, a Catalunya, si es troben els mecanismes adequats.

I, en tercer lloc, i per últim, i dintre d'aquesta línia de capteniment i de propòsits de capteniment del nostre Govern pel que fa a la problemàtica que motiva la interpellació del Diputat senyor Folchi, he d'assenyalar, i és important, que de totes maneres, i avançant-se a totes aquestes possibilitats, i no recorrent exclusivament al deute més que en la mesura estrictament necessària, el Govern de la Generalitat de Catalunya està duent a terme, i es proposa de prosseguir, una política activa de captació de recursos financers comunitaris, i, concretament, i pel que fa als fons estructurals, es pot dir el que segueix: del Fons Social Europeu per a l'any 1986 està previst que Catalunya rebi 4.429 milions, xifra que representa un 9,17 del total que correspon a Espanya, i que segons ha dit el President de la Gene-

ralitat en declaracions recents, és una xifra autènticament acceptable i que col·loca Catalunya en el segon lloc —quantitativament parlant— del gaudiment d'aquests fons del FSE. I pel que fa al Fons Europeu de Desenvolupament Regional —el FEDER— quan encara no s'ha delimitat quines zones del territori espanyol poden ésser susceptibles de rebre mesures, el Govern de la Generalitat ja ha presentat una proposta que actualment s'està negociant amb l'Administració central i amb la Comissió de la Comunitat Econòmica Europea.

I, finalment, el Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agrícoles, secció orientació, s'han fet les corresponents propostes de delimitació de zones d'intervenció, i s'han presentat ja sol·licituds d'ajut a empreses agroalimentàries i pesqueres, per part de la Generalitat.

Tot el que acabo d'exposar, crec que constitueix una autèntica política econòmica en relació amb tota la problemàtica que ha motivat la interpellació del senyor Folchi, i que crec que deixo a bastament contestada.

Res més, doncs; moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) L'Honorable senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Si m'ho permet, des del mateix escó, senyor President. Senyor Conseller, he escoltat amb atenció les seves paraules; pensó que hi ha respostes a la meua interpellació. Em permetrà, de tota manera, que li digui que en aquest camp la política del Govern, l'acció del Govern ha anat de res a poc, i que en el millor dels casos mereix —a judici del Diputat interpellant, és clar— el qualificatiu d'insuficient.

Constato, tanmateix, que compartim les mateixes preocupacions, i fins i tot que compartim les línies respecte al que han de ser les polítiques de solució d'aquests problemes, i em satisfà aquesta constatació. Tinc la pretensió de presentar una moció en el sentit del que acabo d'exposar, cosa que ens permetrà d'avaluar la profunditat d'aquesta coincidència.

I, dit això, dir-li també, senyor Conseller, que agraeixo l'esforç que ha fet per contestar una interpellació en una matèria fora del seu camp de competència ordinària, i agrair-li també l'esforç de coincidència que m'ha semblat detectar en les seves paraules.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Únicament, senyor President, per agrair aquest final del senyor Folchi, i dir que si presenta efectivament aquesta Moció, celebrarem l'oportunitat d'un debat més ampli que pugui canalitzar la proposta que en el fons s'inclou en aquesta interpellació.

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament normatiu i la política de la participació ciutadana en el sistema educatiu

El Sr. PRESIDENT: Segueix ara el punt de l'ordre del dia que és la Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament normatiu i la política de la participació ciutadana en el sis-

tema educatiu, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Marta Mata, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. MATA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, som al dia 27 de maig de 1986 i la interpellació que vaig substanciar va ser presentada el dia 11 de febrer, immediatament després de les vacances parlamentàries del gener, ara fa tres mesos i mig. En aquell moment, i com es deia en el seu text, ja portàvem un retard considerable. Llavors dèiem : «En la primera meitat del 1985 es publicava el Dictamen del Tribunal Constitucional sobre la LODE i, fetes les esmenes que s'hi indicaven, l'esmentada Llei entrava en vigor. En el seu text s'encarregava als Parlaments de totes les comunitats autònomes de la promulgació de la llei sobre el respectiu consell escolar i es deixava a mans dels governs de les comunitats autònomes amb competències d'educació traspasades ja, la redacció d'un conjunt de normes de rang inferior, però imprescindibles per encetar el procés d'aplicació del nou marc constitucional al sistema educatiu, no sols pel que fa al tractament de l'escola pública i l'escola privada, sinó especialment pel que fa a la intervenció de pares, mestres i alumnes en la gestió i el control de les escoles mantingudes amb fons públics i a la participació dels sectors afectats en la programació general de l'Ensenyament.

»El mateix any 85 el Parlament de Catalunya aprovava la Llei dels Consells Escolars; a ella també li cal un desplegament posterior que encara no té.

»El Govern central i el d'algunes comunitats autònomes, en exercici de les seves competències, han iniciat ja el desplegament normatiu que els pertoca, però no així el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.» Dèiem això l'11 de febrer; ja ha passat en molts altres casos que l'aparició del text d'una interpellació al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* ha precedit uns dies, casualment, una acció del Govern de la Generalitat que hi donava resposta. En aquest cas es va tardar més d'un mes, però, finalment, abans que la interpellació pogués ser substanciada sortia el 9 d'abril, al *Diari Oficial de la Generalitat*, el Decret 87/86, pel qual es regulen els òrgans de Govern dels centres públics d'ensenyament de nivell no universitari de Catalunya.

Mentrestant, s'havien produït certs esdeveniments i s'havien pres —o no pres— certes mesures que ens van alarmar seriósament. El Ministeri d'Educació havia endegat una campanya institucional a favor de la participació, convidant-hi i amb la col·laboració de totes les conselleries d'ensenyament que havien volgut. Entre aquestes no es trobava la Conselleria d'Ensenyament de Catalunya. Al contrari, el representant d'aquesta Conselleria que es va enviar a les reunions del Ministeri no havia fet cap altra cosa que manifestar la decisió de no col·laborar. I vostès saben, senyors diputats, que la campanya endegada pel Ministeri i les comunitats autònomes que ho van voler, ha estat, si més no, un model de netedat política, fins al punt de fer-ne vehicle una figura preexistent, un dels personatges infantils més simpàtics i incisius i que ha superat el seu àmbit nacional per esdevenir amiga de molts nens i de molts adults. La Conselleria, en canvi, ha endegat una campanya que, si menys no, no pot ser qualificada d'incisiva en l'opinió pública i, d'altra banda —i com ja es va posar de manifest en aquest mateix Parlament—, va posar a la direcció de la campanya in-

stitucional, no un membre qualificat de l'administració educativa, com corresponia, em sembla —i ens consta que n'hi ha, i de prou capaços i dinàmics—, sinó un diputat, Secretari General de les Joventuts del partit en el Govern. Joventuts impulsores, com és notori —i és correcte, d'altra banda—, d'una organització estudiantil. El que no és correcte és que, dient que no s'han de polititzar les eleccions als consells escolars, es posi de director de la campanya institucional per a aquestes eleccions un polític que, d'una manera o una altra, ja és part en aquestes eleccions, ni ens valen les justificacions de la joventut i el dinamisme del senyor Ticó, especialment quan ja hem conegut la grisor, la manca de calendari i d'incisió de la campanya dirigida per ell.

Per al partit socialista, la participació de tots els sectors en la planificació de l'ensenyament i la participació de tots els integrants de la comunitat escolar en la gestió de cada escola ha estat pedra de toc en la definició de la política educativa, fins al punt que l'any 78 vam redactar un projecte de llei de consells escolars i, com vostès saben, en vam presentar un altre l'any 85, en aquest Parlament, just uns dies abans que el Consell Executiu ho fes també.

El partit socialista ha hagut de fer la campanya contra la manca o la burla de participació a la LOETE, i ha hagut de portar la participació prevista per la Constitució a la LODE, i tot sol ha hagut d'explicar-la aquests anys, mentre ha durat la seva redacció, discussió i pas pel Tribunal Constitucional. Però el nostre partit decidí no fer campanya externa —fullet, actes, etcètera—, com a tal partit, durant el període d'eleccions als consells escolars, per evitar qualsevol imatge de politització. Hem treballat perquè s'impulssessin les eleccions a fons, tots els nostres militants —pares, estudiants, professors—, ja fos individualment, ja fos a través de les organitzacions en les quals participen, i així crec que cal reconèixer que organitzacions pluralistes políticament, com per exemple la FAPAC, han treballat seriosament en la informació i la formació dels actors dels consells, bastant abans que es publicués el Decret de convocatòria, el dia 9 d'abril.

Quan va ser publicat, i veient, com es diu vulgarment, que el més calent era a l'aiguera, pel que fa a la campanya institucional, i sentint també la responsabilitat de contribuir a resoldre, a tirar endavant tants altres problemes encallats en aquesta Conselleria, tots ells en aplicació de lleis consensuades o accions acceptades al Parlament, com és ara el compliment de la Llei del CEPEPC o el Pla Quadriennal o els concerts, i l'aplicació de la participació prevista per la LODE, i donada la lentitud prou constatada del tràmit parlamentari, dos dies després, l'11 d'abril, vam oferir de tractar directament i urgentment tots aquests afers amb la Conselleria. Gairebé un mes després, el dia 5 de maig, teníem la primera de les reunions.

Vostè sap, i m'és grat manifestar-ho aquí, al Parlament, que, pel que fa a l'explicitació de criteris respecte a la participació a l'escola, la conversa ha estat fluïda i les propostes d'actuació coincidents, en part, com per pensar a fer una proposta conjunta al Parlament, cosa que ha motivat l'ajornament d'aquesta interpellació diverses vegades, de comú acord. Però som al dia 27 de maig, el darrer dia en què es pot substanciar i, de comú acord també, hem de confessar que encara no hem arribat a la configuració d'un quadre de mesures, ara ja no tendents a fomentar la participació en unes eleccions —ja s'ha fet tard o ja

ha anat com ha anat —, sinó tendents a donar instruments, no sols de direcció sinó molt especialment de participació a tots —a tots— els elegits per representants : pares, mestres i alumnes, i als representats : pares, mestres o alumnes.

El nostre Grup sent tota la responsabilitat que a Catalunya tenim pel que fa a la participació i la col·laboració de pares, mestres i alumnes. La tradició d'aquesta participació té més de cinquanta anys. Jo mateixa he estat educada en una escola pública, en temps de la República, al grup escolar Pere Vila, on funcionava l'associació, no sols de pares, sinó d'amics de l'escola, en col·laboració amb un claustre que funcionava en equip, amb un director que no manava, sinó que coordinava —don Fèlix Martí Alpera—, i amb un conjunt d'alumnes delegats de curs que sabien fer sentir la seva veu, no sempre pas còmoda. I això era en temps de pau, però també era quelcom que funcionava distenent la duresa del temps de guerra. Aquests dies, precisament, han arribat a les meves mans, per exemple, els estatuts i els permisos per al funcionament, l'any 1937, del Patronat del Grup Escolar Rafael Campalans, que radicava dins el clos de l'Escola del Treball. I l'objectiu d'aquest Patronat, l'any 1937, era col·laborar amb la direcció i el professorat del Grup en totes aquelles tasques «que siguin un complement de la funció docent de l'escola, recaptar fons per subministrar gratuïtament material escolar, organitzar visites instructives, excursions, festivals, i ajudar a l'adquisició de material didàctic i material per a realitzacions mentre la Generalitat no pugui facilitar-lo.» Això està dit en temps de guerra, l'any 1937, i és en aquest mateix temps on es diu que també cal fomentar i estimular entre els infants l'esperit de solidaritat i de companyonia.

Parlo, doncs, d'alguna cosa que gairebé ja té cinquanta anys. A Catalunya és on es funden les escoles que ara per ara, per exemple, en un país que ara hem visitat, en diuen «alternatives», i que nosaltres en diem «escoles del CEPEPC», amb col·laboració de pares i mestres, i a Catalunya és on l'any 75 es redacta el document d'escola pública, que posa la participació com a criteri definidor del sistema educatiu públic i del funcionament de cada escola. És per això que ens pertoca vetllar, perquè quan, per primera vegada, en l'administració educativa —per desgràcia, de tanta tradició burocràtica—, es vertebra la participació dels sectors —per desgràcia, encara tan poc entrenada—, es demani al Govern de la Generalitat que impulsi, que faciliti, que posi mitjans, que vetlli perquè aquesta participació comenci a caminar.

Fets com el del reportatge que la setmana passada publicava el periòdic, sobre les incidències de les eleccions al Grup Escolar Pere Vila —aquell que, fa cinquanta anys, va ser primer model de participació—, haurien de tenir una resposta immediata de la Conselleria, i no s'haurien d'haver produït, com s'hauria d'haver previst la conflictivitat en diversos punts negres dels que hi ha en el sistema educatiu, d'algun dels quals ja s'ha parlat aquí.

Recorden, per exemple, ses senyories, què s'explicava fa uns mesos, aquí, del funcionament de l'Institut Professional Verge de la Mercè? Doncs, avui, encara hem hagut de rebre una notícia on es diu : «Tot el mecanisme d'aplicació de la LODE a l'Institut Professional Verge de la Mercè ha estat un complet frau, la qual cosa, com a fet, hem denunciat als serveis territorials, però no s'ha fet res per intentar paliar-ho per part

de la Generalitat. Primer, s'ha intentat maniobrar en confusió per part d'alguns professors respecte als alumnes; segon, als pares no se'ls ha comunicat ni les dates per a la presentació, i només se'ls ha dit, per mitjà d'un paperet, el dia anterior a la votació, que havien de votar.»

És que no es podien prendre mesures preventives per a aquests casos? Es prendran mesures correctives en aquests i en altres casos? I, ho repeteixo, s'impulsarà, es facilitarà, es posaran mitjans per a la participació? És per això, doncs, que acabo formulant el text de la interpellació : quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte al desplegament normatiu i la política de participació ciutadana en el sistema educatiu?

Moltes gràcies.

El Sr. **PRESIDENT** : L'Honorable Conseller vol prendre la paraula per contestar? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Guitart té la paraula.

El Sr. **CONSELLER D'ENSENYAMENT** (Joan Guitart) : Amb molt de gust, senyor President. Senyores i senyors diputats, amb molt de gust, senyora Diputada, correspondré al text de la seva interpellació.

En primer lloc, vostè diu que aquesta interpellació la va posar fa temps. Efectivament, va ser així i, després, de mutu acord, s'ha anat ajornant. De tota manera, algunes de les coses que li hauria contestat fa temps, jo crec que les puc contestar ara. Nosaltres, el Govern de la Generalitat, el Departament d'Ensenyament, creu en la participació; va votar la Llei Orgànica del Dret a l'Educació i ha fet tot el que ha estat al seu abast per procurar que la participació fos un fet, en resultés un fet concret i, de fet, fos una realitat. I molt s'ha fet, en aquest sentit. Nosaltres volem una participació actual, d'avui. Tenim ben present el que va passar fa cinquanta anys, però nosaltres el que volem és que les nostres escoles, els milers d'escoles que hi ha avui a Catalunya, funcionin amb criteris de participació, funcionin amb criteris de modernitat i que, en els centres, trobi la seva realitat i la seva concreció aquest consell escolar de què formen part els sectors afectats. Que els pares hi trobin el seu lloc, que els mestres hi trobin la seva concreció, i que també hi siguin presents els alumnes, i que hi siguin presents els ajuntaments. Això és el que nosaltres volem i això és el que nosaltres desitgem.

Després, li explicaré com això s'ha fet, i tot el que ha dut a terme el Govern de la Generalitat. De tota manera, vostè em feia una referència a una campanya del Ministeri d'Educació en què deia que hi havia estat un representant del Govern de la Generalitat i que no hi havia volgut participar. Li haig de dir una cosa : la primera gent que va parlar de campanya, vàrem ser nosaltres i, quan nosaltres en vam parlar al Ministeri, ells ens varen dir que en tenien preparada una altra, però linc no sé si és la vanitat de pensar que la nostra campanya va ser anterior a la del Ministeri, i hi ha documents que ho acrediten.

Per altra banda, jo crec, i em sorprèn que vostè ens proposi que ens incorporéssim a una campanya d'unes característiques i d'una sensibilitat diferent a la de Catalunya; jo crec que la campanya del Ministeri és una bona campanya, però poc adequada a la nostra realitat. Els primers documents de la campanya per a la participació a l'escola porten data de l'octubre del 85 i, com que es van repartir i hi ha exemplars a l'abast de moltes persones, jo crec que en aquells moments, no sé en

quina situació es trobava la del Ministeri; potser existia.

La segona cosa, la nostra campanya era sensiblement més econòmica; no és que el Ministeri oferís la campanya, escolti, generosament : «Vostès s'hi poden apuntar», sinó que en la campanya del Ministeri la participació que hi havíem d'aplicar costava més diners que no pas que la que va fer el Govern de la Generalitat.

Per altra banda, era important i era interessant que aquesta fos una campanya en què s'impliquessin els sectors, fins i tot el mateix vídeo que es va fer va ser un vídeo que el va fer el personal del Departament d'Ensenyament; és a dir, es tractava que en la participació s'hi cregui i la manera de participar és participant també en la campanya, no buscant un model de nivell d'Estat, sinó buscant una campanya pròpia.

Vostè feia referència a la direcció de la campanya i diu : «és que la campanya de la Generalitat va néixer polititzada». Jo els vaig explicar, ja vaig respondre una pregunta en aquest mateix sentit, jo vaig dir que als fets ens atendríem, i jo poso a la consideració de la Cambra com s'ha dut a terme la campanya i si es pot parlar en canvi, en aquest sentit, de politització o no.

No ha resultat això, així mateix, en el cas a què vostè feia referència en relació amb l'Estat espanyol, i aquí hi ha un text d'una carta, circular número 2, amb capçalera del PSOE, d'Andalusia, en la qual, amb el logotipus, el puny i la rosa i signat : Enrique González, es diu, s'explica, s'envia..., diu : «es de gran importancia que personas de proeza y muy fundamentalmente socialistas entren en estos consejos escolares para afectar la labor de cambio en la educación». És a dir, nosaltres, de cartes com aquestes no en vàrem fer, perquè nosaltres creïem i seguim creient que la participació en l'escola ha d'afectar els mateixos sectors i que no han de ser els partits qui aconsellin als seus militants que participin en aquesta campanya; a l'escola els qui han de ser són els pares, a l'escola hi han de ser els mestres, les institucions, els alumnes i el que es tractava és de no polititzar la campanya.

Jo no sé si el director de la campanya va contribuir que la campanya no es polititzés; jo vull creure que sí, precisament potser perquè era un diputat (*remor de veus*), però el que li puc assegurar és que a nivell formal les úniques dades que ens consten són precisament d'aquesta politització de la campanya.

La senyora Diputada es referia també a com es desplegaria tot això, i això s'ha fet, i tot això s'ha produït. Nosaltres vàrem tenir i vàrem explicar repetidament que hi va haver..., els decrets que desplegaven la LODE varen ser preparats amb temps, abans de la interpellació de la senyora Diputada, com és evident; el que passa és que en haver de passar pel Consell d'Estat amb tràmit d'urgència en comptes de retardar-se durant un mes es varen retardar pràcticament gairebé durant dos mesos, i això va fer que fins al dia 3 d'abril no es poguessin promulgar els decrets definitius, però havien passat pel Consell Executiu molt abans i, per tant, els decrets que despleguen la LODE s'havien fet d'aquesta manera.

Què pensem fer per tranquil·litzar la senyora Diputada i per tranquil·litzar els senyors diputats? Pensem fer, en definitiva, el que ja ara hem fet. És a dir, aquesta campanya jo crec que ha estat un exemple no únicament de campanya per televisió, no únicament d'una campanya en la qual han participat moltes persones, sinó que hi ha hagut una gran quantitat de xerrades que han explicat als pares, que han explicat als mestres, que

han explicat als centres en què consistia, i s'ha buscat la participació també de les altres institucions. S'ha parlat amb la Federació i Associació de Municipis, s'ha parlat amb la FEPAC, s'ha parlat amb els sindicats, moltes persones han col·laborat i el resultat d'això han estat les 85 conferències que s'han produït en els diversos serveis territorials i en diverses poblacions, en nombres diversos, però en nombres creixents. Han estat molts els pares que han parlat, molts dels pares d'associacions, molts dels professors, molts dels alumnes i els resultats d'aquesta campanya han estat d'una campanya que jo tinc el criteri que ha estat reeixida des del punt de vista de percentatge participatiu. I ho ha estat, tant més, quan en les eleccions dels pares podien participar-hi el pare i la mare, i això volia dir que el cens era superior que no pas en la resta de l'Estat. I, per tant, jo crec que també amb això s'ha demostrat que la campanya havia resultat bé.

No únicament s'ha fet això, sinó que s'han adreçat una sèrie de cartes que, per les notícies que nosaltres tenim, han estat molt completes. S'han adreçat cartes —jo mateix— a tots els claustres i als directors, a tots els APA, a tots els alcaldes, més la carta de la Federació de Municipis, a tots els moviments de mestres, a tots els sindicats, a totes les associacions d'estudiants, a tots els mitjans de comunicació, a tots els centres de recursos, a tots els equips de d'assessorament psicopedagògic, a tots els camps d'aprenentatge, al Consell Nacional de la Joventut. És a dir, s'han enviat milers de cartes que jo crec que han contribuït que les persones estiguessin informades, que la participació fos una realitat, no s'adreçava només al director del centre, sinó que com que anaven també als pares en resultava que, en tot cas, podien estar-ne completament assabentats.

Per tant, el nostre desig, el nostre propòsit és seguir vetllant perquè aquesta participació sigui una realitat; el nostre propòsit és procurar que això suposi una millora de la qualitat de l'escola, que això suposi una millora de la qualitat de l'ensenyament i que això representi que el nostre sistema educatiu és un sistema més reeixit, perquè les persones hi participen, perquè les persones hi creuen, perquè les institucions hi són i perquè, en definitiva, fan possible que l'escola pública sigui una escola més participada i més democràtica, i que això no únicament passi a l'escola pública, sinó que passi també —amb la previsió de la Llei i dels decrets que la despleguen— en els centres concertats que properament s'hauran d'establir.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada vol tornar a intervenir?

La Sra. MATA : Des de l'escó, senyor President. Com ja he dit, aquesta interpellació se substancia enmig d'un procés de discussió i de realització política que de cap manera deixa de banda el procés parlamentari, per lent que aquest procés sigui.

És per això que he de manifestar que en aquest moment no podem pas manifestar que ens sentim plenament satisfets de la resposta del senyor Conseller i, per tant, que vehicularem les nostres propostes a través de la corresponent moció. Aquesta moció es substanciarà d'aquí un mes, veurem quins són en aquell moment els punts que ja són d'acord i els que encara no; jo desitjaria que ho fossin tots.

Moltes gràcies.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre els Béns
i els Serveis Transferits de l'Institut
Social del Temps Lliure**

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) Bé. Aleshores, passarem ja al tercer punt, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Béns i els Serveis Transferits de l'Institut Social del Temps Lliure, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Xavier Guitart i Lluís García, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Tinc el gust de donar la paraula per defensar-la a l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats.

Era i és la intenció del nostre Grup, quan vàrem formular aquesta interpellació i ara aquesta Moció, més enllà del debat que aquí poguéssim tenir, trobar realment una solució a un problema que jo crec que podem dir que arrosseguem de fa temps, d'abans del traspàs, però, en tot cas, pel que aquí ens afecta, de fa sis anys, una situació d'abandó, una situació de certes irregularitats formals, existents, una situació on no s'ha aclarit encara el règim jurídic de cadascun d'aquests ens —l'altre dia, en aquest debat, es va poder comprovar com hi havia contradiccions en el mateix informe del senyor Conseller, i contradiccions amb les respostes que ens havia formulat per escrit.

Per tant, és la nostra voluntat arreglar això. A aquest efecte, i abans de venir a aquesta Cambra, he dit —no és cap secret— que tant el representant del Grup del PSUC, que també va presentar una interpellació com el nostre Grup, com les centrals sindicals, vam tractar de tenir un diàleg amb l'Honorable senyor Conseller amb l'objecte simple de trobar una solució a un problema fàcil, a un problema que té una solució —des del nostre punt de vista— ben fàcil.

Realment, d'aquesta reunió massa conclusions no van sortir, i el que ens va dir l'Honorable senyor Conseller és que no podia prendre compromisos.

Senyor Conseller, des del nostre punt de vista quan no es poden prendre compromisos en política és que d'alguna manera s'està abdicant de la voluntat de governar, cosa que no creiem que sigui el cas de l'Honorable Conseller de Treball —i ho dic sincerament. (*Remor de veus.*) El que passa és que probablement hi ha algun altre conseller o alguna altra autoritat que no li permet...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Il·lustre senyor Diputat, que reclami de la Cambra silenci i atenció. Pot prosseguir.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : És possible, doncs, que això no tiri endavant perquè altres consellers, o qui sigui, s'hi oposin; en aquest cas ens trobaríem davant l'alternativa que vulgarment es diu, normalment es diu «un interlocutor no vàlid»; hauríem de parlar amb aquella persona o grups de persones —consellers— que s'oposin aquesta solució.

Realment el que proposem no és innovador; s'ha fet en altres comunitats autònomes, certament en altres no, però també és evident que el Parlament de Catalunya en qui s'ha d'emmirallar és en qui va més lluny, qui fa les coses millor, no

en qui les fa pitjor. En aquest cas, aquest és un problema resolt en altres comunitats autònomes, ben resolt, d'una manera no burocràtica, d'una manera no cara.

La solució que nosaltres presentem —és una moció d'impuls, no és una moció de crítica— és una solució que no comporta gastar-se ni una pesseta; una solució simplement de reconeixement d'uns fets, i és una voluntat política donar-li o no donar-li solució.

És en aquest sentit que diem que el Consell Executiu, previ informe del Consell de Treball, elabori un projecte de llei sobre el temps lliure i el turisme social. És que el Grup parlamentari de Convergència i Unió, o és que algun grup d'aquesta Cambra pot dir que no és necessari que es legisli sobre aquesta matèria? No hem de legislar sobre una matèria en què tenim, a més, competència exclusiva? Per què no podem legislar quan aquest és un tema natural que en qualsevol país occidental està legislat, està perfectament previst? Per què nosaltres no ho hem de fer? Trobaríem estrany o voldríem que se'ns expliqués molt bé perquè no es pot legislar sobre aquesta matèria.

Demanem que el Consell Executiu, conjuntament amb el Consell de Treball, elabori un inventari de tots els béns traspasats de l'Institut Social del Temps Lliure, com també el seu aprofitament i situació jurídica actual. És a dir, que s'aclareixin definitivament aquelles contradiccions que aparentment aquí sortien i que semblaven, com a mínim, no resoltes. I demanem que es faci amb el Consell de Treball, per què? Perquè en el Consell de Treball hi ha les centrals sindicals més representatives que són, al cap i a la fi, les titulars d'aquests béns, per tant, almenys, fer-ho conjuntament.

Demanem una altra obvietat. El Consell de Treball l'any 1981, el dia 18 de desembre, va crear el Consell Català del Temps Lliure, es va crear, no se li ha donat vida; és una cosa que no ens la inventem, està ja inventada i era un Consell de Treball també presidit per un conseller del Grup de Convergència i Unió. Per tant, si es va crear allò i tothom hi estava d'acord —si es va crear aquesta figura—, per què no se li dona vida? Per què no —encara que sigui amb sis anys de retard, o amb cinc anys de retard, en aquest cas—, per què ara no diem una altra vegada i solemnement que això es posi en funcionament, perquè això no pot portar més que beneficis, sobretot quan s'han detectat en públic i en privat, amb el senyor Conseller, situacions anormals en alguns casos, irregularitats importants en altres i deficiències molt considerables en altres que, malgrat que s'han dit, no han tingut solució. Per tant, per què no crear aquest Consell que no costa ni una pesseta crear-lo, que es reuneix al despatx del senyor Conseller, a la sala de reunions de la seva conselleria o allà on vulgui, i que no té cap infraestructura, no té cap mena de problema... Per tant, que això es posi a la pràctica és el que demanem.

I, finalment, per acabar diem que en el termini d'un mes el Consell Executiu doni compte al Parlament del compliment d'aquesta Moció. I em podran dir vostès : «home!, és que en un mes no es fa un projecte de llei, no s'elabora; en un mes no es fa tot això que tu has dit aquí!» Certament, nosaltres quan diem que el Consell Executiu en el termini d'un mes doni compte al Parlament no pretenem que hagi fet tota aquesta tasca, sinó que l'hagi començat, que ens digui com ha estat el compliment d'aquesta Moció. I, per què diem un mes? Home!, perquè han passat sis anys i això no s'ha resolt, després

d'haver-ne parlat molt. Per tant, si diem «un mes» és perquè volem tenir la certesa que d'aquí a un mes s'ha posat fil a l'agulla i que, per tant, podem estar certament esperançats que això vagi pel bon camí.

En fi, dic que hi va haver aquest intent d'arreglar aquesta situació que, com poden veure vostès, no és massa complicada, no en som tampoc els inventors, no diem coses massa noves; solució fàcil que depèn únicament de la voluntat política del Consell Executiu que sigui així o sigui d'una altra manera. En tot cas, més enllà de la sort que pugui tenir aquesta Moció que nosaltres presentem, entenem que és una moció d'impuls, per això la presentem a la seva consideració, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Comença el debat de la Moció, a la qual ha presentat esmenes el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó; es tracta d'esmenes d'addició i de modificació. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, si fos possible acumularia fins i tot la defensa de la meua Moció sobre la mateixa temàtica...

El Sr. PRESIDENT : Bé, suposo que no hi ha cap inconvénient per acceptar-ho. Doncs, endavant, senyor Ribó.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Institut Català del Temps Lliure

El Sr. RIBÓ : Bé. Gràcies, senyor President. Nosaltres, amb la nostra Moció pretenem, en primer lloc, que se'ns informi sobre la situació dels béns, serveis, situació jurídica i situació material de l'Institut Social del Tiempo Libre, i pretenem que es faci al Parlament en un termini de tres mesos. Sis anys disposant d'aquests béns, tres mesos per dir-nos quina és la seva situació jurídica ens sembla que és prou equilibrat.

Com deia al senyor Guitart el Conseller, en la seva rèplica a les interpellacions de la darrera sessió, es va contradir, i això que aquesta afirmació que ha fet el senyor Guitart, i que jo la reafirmo, no és un judici de valors, ho pot comprovar qualsevol diputat, agafant el *Diari de Sessions* de l'anterior sessió, agafant la resposta per escrit que li facilita el senyor Guitart, i agafant altres documents que van ser citats durant el debat. Per exemple, el senyor Conseller va dir que el càmping de Pineda era un càmping que estava edificat en un terreny de domini públic, quan, des de la seva Conselleria, s'havia fet un informe en termes diferents d'aquests, i quan ell mateix, en la seva resposta per escrit al senyor Guitart, dona una altra versió del tema. Però quan, a més, se sap —i això ho pot saber qualsevol diputat o diputat que vagi a Pineda— que avui es troben centenars de campistes en un terreny bastant més enllà de la franja de domini públic —franja costanera—, que s'hi troben acampats amb un negoci prou beneficiós —hi ha constància notarial, fins i tot, dels beneficis que produeix aquest negoci—, i que al damunt s'hi està construint i està a punt de ser inaugurat un restaurant per a més de dues-centes places, a línia de mar, que deu ser prou atractiu per saber si és un negoci o no és un negoci. I mentrestant la Generalitat diu que no en sap res, d'aquest fet concret, que pertany, al nostre entendre, a la comunitat, a

la Generalitat de Catalunya.

A banda d'una dimensió que té aquest bé en concret que he citat, alerto el senyor Conseller —per si no ho sabia, i crec que ho sap— que hi ha activitats no gaire regulars, des del punt de vista de l'ordre públic, ni de les ideologies democràtiques, en aquest terreny que pertany a la Generalitat —i això és un parèntesi que escapa molt de la Moció, perquè algun dia, amb aquestes esplèndides competències d'ordre públic que tenim haurem de veure com hi ha aldarulls provocats per la no-intervenció de la Generalitat en aquesta qüestió.

Es va contradir respecte a Cerscs. A Cerscs ell ens va dir que en quinze dies sabia el què. Avui m'agradaria que en comptes de pujar a la tribuna un diputat de la majoria pogués pujar —i ho pot fer, si vol— el senyor Conseller, i ja ens donés la resposta respecte a Cerscs, perquè els quinze dies han passat amb escreix de la darrera sessió. I va dir d'una forma solemne que no el critiquéssim tant que en sis anys no tenia informació, que d'aquí a quinze dies l'ajuntament ja haurà donat la resposta sobre el tema concret, jo crec, falsament jugat; ho diu el *Diari de Sessions*, senyor Conseller, si vol li llegeixo la frase que vostè posa, a la seva boca, si no li han transcrit malament, si de cas, digui als senyors de transcripció que ho corregeixin. Li posen a la boca que en quinze dies vostè tindrà la resposta. Però com que estem tan acostumats a quinze dies, a un mes, demà mateix, ja tinc la informació... Fa sis anys, i vostè mateix, en la seva intervenció, diu que «hi ha coses jurídicament molt difícils i que encara no hem acabat d'aclarir...» Bé, en tres mesos, si us plau, porti al Parlament, si és que la Moció surt votada, un informe sobre la situació d'aquests béns.

I a més volem que això sigui objecte —segon punt de la Moció— d'una sessió a la Comissió vuitena, a la qual pertany aquesta temàtica. Em deia algun diputat abans de pujar a la tribuna que demanar que això vagi a comissió és un cert parany, perquè les comissions en saben tots i el primer el senyor Conseller que les sessions informatives, és clar, allò i res és pràcticament el mateix, perquè el senyor Conseller pot intervenir l'estona que vulgui i els senyors diputats poden fer-li un nombre tasat de preguntes i sense possibilitats reals de debat. Però com que el senyor Conseller va dir, textualment : «M'ofereixo per procedir a debatre en comissió i aclarir aquelles coses que aquí el temps no donés per poder-ho aclarir...», doncs li brindem l'oportunitat. No serà debat, senyor Conseller, per desgràcia, perquè el Reglament del Parlament no dona gaires facilitats, per dir-ho d'una forma eufemística, al debat en comissió, però si més no li agafem la paraula perquè el Grup de la majoria ens votés el segon punt.

En tercer lloc, nosaltres plantejem la necessitat que el Consell de Treball sigui consultat sobre la política de turisme social, sigui *consultat* —i subratllo «consultat»—, sobre la destinació i l'ús a donar als béns citats al punt 1. Senyor Conseller, em sembla que no demanem res de l'altre món, la lluna, demanant que facin servir el Consell de Treball per a una consulta, i m'agradarà sentir arguments, si és que n'hi ha, en contra d'aquest tercer punt de la Moció, que vostè consulti el Consell de Treball —per alguna cosa el deu tenir—, sobre la política de turisme social, i —una «i» conjuntiva— negociarà la participació de les centrals sindicals en l'organisme que gestioni tota aquesta qüestió. Aquí hi ha dues paraules que fan por al Consell Executiu, no a vostè, sinó al Consell Executiu en general :

centrals sindicals, sembla el dimoni del panorama polític-social català, no han d'aparèixer per enlloc, les centrals sindicals, i negociar, uf!, negociar és molt fort, això de «negociar»... Bé, és l'aplicació de la legislació més elemental, des de la Constitució fins al seu desenvolupament. Si vostès estan disposats a consultar, i després, a consultar sobre quina és la política de turisme social, i després a negociar sobre la participació de centrals en l'organisme, el que vostès determinin —després parlarem del que deia el senyor Guitart, els que havien promès, però d'aquests ja ens va dir vostè que ens en podíem oblidar, si més no de moment—, en els que vostès determinin la participació de centrals en aquest organisme, perquè ens sembla que alguna cosa tenen a dir, han de dir les centrals sindicals en els organismes possibles que gestionin això.

I, per últim, nosaltres plantejem la necessitat que vostès, en tres mesos, trametin un projecte de llei sobre la creació de l'Institut Català del Temps Lliure, i que això ho discuteixin prèviament al Consell de Treball. Si no se n'ha de dir institut català del temps lliure, és igual, que es digui com es digui, que sigui la forma jurídica que vostès vulguin i considerin més adient, aquella que entri més en el pressupost... Tant se val, però que s'hi intervingui i que no es vagi —i perdoni que ara faci un judici d'intencions, que siguem tan malintencionats o malpensats, millor dit—, pel camí d'anar cedint als ajuntaments, anem inaugurant, anem fent convenis, i d'aquí a uns anys —perquè en parlarem, per desgràcia, em sembla, durant bastant de temps d'aquest tema— : «oh, ja no n'hi ha de béns, ens els hem esbandit tots», és clar... Doncs, si us plau, abans que aquesta situació es produeixi, anem camí d'aquest projecte de llei.

Nosaltres hem presentat dues esmenes a la Moció socialista. En la primera, nosaltres els plantejem que aquest projecte de llei de què ells parlen se sotmeti a previ informe del Consell de Treball —ho hem argumentat abans—, i la segona, que els terminis siguin de tres mesos, perquè, senyor Guitart, tingui en compte que el Consell Executiu va apressat i encara està estudiant aquesta situació que dura ja fa sis anys.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Prosseguint amb el debat aquest, hem de donar ara la paraula als grups parlamentaris que no han presentat esmenes, amb l'ordre habitual. Per això, tinc el gust de donar la paraula... (*Ll. Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.*) El senyor Guitart vol tornar a intervenir.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Senyor President, simplement, és que ha estat un oblit per part meua, podria haver aprofitat també la intervenció per explicar l'esmena que el nostre Grup presenta a la Moció del Grup del PSUC. Si vol, ho faig en un moment.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, també ha agrupat la intervenció...

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Sí, sembla que processalment quasi que potser correspon, oi?

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, gràcies.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : No, i molt breument. Simplement hi ha una esmena que coincideix amb les últimes paraules del senyor Ribó, es tractaria d'evitar una política de fets consumats. Nosaltres demanem que el Consell Executiu no prengui cap decisió sobre la destinació d'aquests béns sense, naturalment, abans consultar amb les centrals sindicals.

Evitem aquesta política de fets consumats de la qual l'Il·lustre Diputat senyor Ribó feia esment.

Les altres dues esmenes són molt concretes, simplement és canviar les paraules «el Conseller de Treball» pel «Consell Executiu», i no repetiré pas els motius, perquè són els mateixos que he pogut anar explicant al llarg de la meua intervenció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, estem davant de dues mocions que, efectivament, com deia el senyor Guitart, són constructives, no són crítiques, cosa que m'alegra bastant, perquè penso que és una de les facultats, de les competències que té el nostre Parlament, la d'impulsar l'acció de govern. I aleshores, nosaltres donem la benvinguda a aquestes dues mocions, i a fi i efecte d'abreujar el temps diré, en primer lloc, que referint-me a la del Grup parlamentari del PSUC votarem favorablement els apartats primer i segon; no votarem el número 4, perquè creiem que, en fi, ens agrada més tal com està elaborat el mateix contingut en la Moció del Grup Socialista; no votarem la del número 3 del PSUC, no precisament per la participació de les centrals sindicals, sinó precisament pel mot «negociarà», perquè moltes vegades jo mateix, des d'aquesta tribuna, he criticat la paraula «negociar», «negocier», perquè no l'he vist mai clara, no he sabut mai el que ha volgut dir, i em refereixo a quan s'ha negociat amb Madrid. Aleshores, el verb «negociar» jo el proscriu, no m'agrada, i allà on hi figuri sempre sistemàticament votarem en contra, sigui amb qui sigui que s'ha de negociar o «negocier», que vénen a ser sinònims.

Referent a la Moció del Grup Socialista, naturalment, totalment d'acord amb el primer punt, totalment d'acord amb el segon. Respecte al tercer he de dir que «en el termini d'un mes es posi en funcionament el Consell Català del Temps Lliure», que si és veritat que va ser creat el 1981 ja és hora que funcioni i aleshores ja només es podria posar una setmana, que es posi a funcionar perquè ja s'ha perdut massa temps. Quant al número 4, diu : «en el termini d'un mes el Consell Executiu doni compte al Parlament del compliment d'aquesta Moció». En aquest punt jo estic en desacord amb el senyor Guitart, comprenc el que ell vol dir, però el que passa és que aquí no ho ha reflectit; si hagués posat, per exemple : la situació del compliment o la situació en què es troba, però, és clar, els textos quan s'aproven diuen el que diuen i no allò que hom vol interpretar. En aquest cas, naturalment, hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara correspon la intervenció del Grup Popular. Per això, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, Molt Honorable President. Senyores diputades i senyors diputats, respecte a la Moció que proposa el PSC sobre els béns i serveis de l'Institut del Temps Lliure, el Grup Popular votarà en contra de tota la Moció, a diferència del que farem respecte a la quasi totalitat de la Moció que presenta el PSUC, i votarem en contra de la Proposició del Grup Socialista per dos motius; primer, perquè si bé és cert que nosaltres compartim la tesi que és necessari

que es faci un inventari de tots els béns transferits, entenem que la responsabilitat de l'execució, de l'elaboració d'aquest inventari ha de ser exclusivament del Consell Executiu i no pas compartida amb el Consell de Treball, com es proposa explícitament en el punt segon, això sí, sens perjudici de les responsabilitats polítiques i d'altra mena en què pugui incórrer el Consell en l'elaboració de l'esmentat inventari. Per tant, en la forma com ve redactada la Moció no podem pas compartir el criteri del PSC.

I el segon motiu pel qual el nostre Grup votarà en contra és perquè entenem que la solució definitiva al problema que avui ens porta a la tribuna no passa pas pel funcionament del Consell Català del Temps Lliure, creat certament fa sis anys pel Consell de Treball, i per l'elaboració pel Parlament d'una llei sobre temps lliure, tal com es diu, temps lliure i turisme social —així es diu, respectivament, als punts tercer i primer de la Moció—, sinó, si s'escau, per l'elaboració d'una llei creadora de l'Institut Català del Temps Lliure, que, juntament amb promoure aquestes dues vessants de temps lliure i turisme social, intervingui, d'una vegada per totes, en la gestió, l'administració i/o —conjuntiva i disjuntiva— l'aprofitament dels béns transferits de l'Institut del Tiempo Libre, amb la participació que calgui, certament de les organitzacions sindicals, però no només de les organitzacions sindicals, sinó també d'altres representants de les forces socials del país. I per això, doncs, el nostre Grup votarà en contra de la totalitat de la Moció del Grup Socialista.

Voldria preguntar a la Mesa si acumulem el posicionament respecte també a la Moció del PSU.

El Sr. PRESIDENT : Pot fer-ho, pot fer-ho.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies. Respecte al PSU, a la Moció del PSU, com ja he avançat, votarem majoritàriament a favor, fent, això sí, una precisió i una excepció. La precisió està en relació amb el punt quart i consisteix que, com acabem ja d'apuntar, la negociació de la participació dels sindicats en l'organisme de gestió, que suposem que fa esment implícitament al futur Institut Català del Temps Lliure que es propugna en la mateixa Moció, no ha de suposar l'exclusió, sinó, al contrari, la participació també d'altres forces socials representatives de la societat civil de casa nostra. Això pel que fa a la precisió. I l'excepció és el darrer incís del punt quart de la Moció, en què es pretén que el projecte de llei de Creació de l'Institut Català del Temps Lliure ha de ser objecte de discussió prèvia en el si del mateix Consell de Treball.

El nostre Grup entén —paral·lelament amb el que hem dit abans respecte a la Moció del Grup Socialista— que la tasca de Govern és responsabilitat exclusiva del Consell Executiu, que ha de trametre al Parlament de forma directa els seus projectes de llei, per a l'elaboració dels quals, emperò, evidentment pot —i, aquest «pot», llegeixi's de vegades «cal»— consultar o demanar el parer de les parts més directament afectades.

Però, malgrat això, estimem que el Parlament no ha de mandat pas l'Executiu per tal d'indicar-li amb qui ha de discutir precisament els seus projectes de llei, i és per això que votarem en contra d'aquest darrer incís del punt quart de la Moció del Grup comunista i a favor de la resta de la Moció, per la qual cosa ja demanem a la Mesa votació separada : és a dir, els quatre primers punts quant al quart, fins a «l'Institut Català del Temps Lliure», i l'incís final, el darrer incís del punt quart.

Molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per parlar en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO : Molt Honorable senyor President, il·lustre col·legues, en diverses ocasions he hagut de sortir a aquesta tribuna, a pesar meu, per posar de manifest —no sé si cal dir la paraula «denunciar»— el que a vegades es fa amb les mocions; és a dir, en algunes ocasions es fan interpellacions, a parer nostre —evidentment és una opinió—, sembla que no s'hagi escoltat la resposta del corresponent conseller, i llavors sembla que ja es tinguin les mocions preparades i es presenten.

En aquest cas, crec que, sortosament, no passa així. En aquest cas, l'opinió del nostre Grup és que les mocions es corresponen realment al debat entre la interpellació o pregunta i la contesta de l'Honorable Conseller. El que passa és que realment s'han confrontat dos models de gestió sobre els béns traspassats de l'Institut Social del Tiempo Libre. L'un que al nostre entendre pretén, com abans millor, crear aquest Institut Català del Temps Lliure —és a dir, tenir els instruments, com abans millor, per poder fer funcionar tot un patrimoni i uns béns rebuts—, i un altre —que de la resposta que va donar el Conseller es desprèn—, que és, primer, sanejar-lo. És a dir, crec —i això no ha estat desmentit— que es va rebre un patrimoni amb moltes dificultats, amb moltes discussions, fins i tot sobre la seva situació jurídica —i alguns dels oradors que m'han precedit ho han posat en evidència—, amb algunes residències diguem-ne en pèssim estat; en altres ocasions, doncs, béns de dubtosa propietat, o bé «a precari». I, llavors, el que fa el Consell Executiu és, en primer lloc, arreglar aquestes residències —ha fet ja alguna tasca sobre aquesta qüestió—, i, que jo sàpiga, el Conseller en cap moment va negar la possibilitat que es creés aquest Institut Català del Temps Lliure : simplement deia —i crec recordar-ho textualment— que el Consell Executiu no creu oportú, de moment, crear-lo. Llavors, nosaltres, que som el Grup que dona recolzament al Govern, a més a més de les explicacions donades pel mateix Conseller, entenem que és la posició més assenyada; és a dir, de moment s'està sanejant, aclarint el patrimoni, arreglant residències, posant-les en ordre, i, un cop això estigui fet, el mateix Govern decidirà què cal fer; però en cap moment el Conseller va negar la possibilitat de creació d'aquest Institut.

Dit això, crec que es pot desprendre ja quina serà la posició del nostre Grup respecte a aquestes mocions. Primer, respecte a la del Grup Socialista, com que ja comença en el punt primer dient que el Consell Executiu, previ informe del Consell de Treball, etcètera, elabori un projecte de llei, i els altres punts —potser excepte el segon, que ja matisaré—, doncs, gairebé són conseqüència, d'això; evidentment, ens hi hem d'oposar, perquè si nosaltres el que fem és acceptar, aprovar, trobar raonable la postura del Consell Executiu, el que no podem fer és sumar-nos a una iniciativa que s'entén, si més no, precipitada. Per tant, per pura conseqüència, i sense entrar punt per punt en la discussió o l'anàlisi de cada punt de la Moció, globalment la votarem en contra.

Pel que fa al segon punt —perquè sempre és bo també que la funció del Parlament sigui, doncs, la d'apropar posicions—, hauríem pogut presentar una esmena, perquè en el fons no hi

estem del tot en desacord, però donat que hi ha una altra Moció que ha presentat el grup del PSUC i que entenem, doncs, que ho expressa millor, diguem-ne, el vot en contra també d'aquest segon punt s'ha d'interpretar com un mer instrument per sumar-nos a la posició del PSUC en la seva Moció.

Passant, doncs, ja a la Moció que ha presentat el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, direm en primer lloc que votarem favorablement els dos primers punts... encara que, després de l'exposició del senyor Ribó, gairebé estem temptats de votar en contra, perquè, és clar, si la sessió informativa no serveix de res, si tampoc aclarirem res en demanar informació, doncs, en fi,... El que passa és que nosaltres els criteris els prenem... o les decisions, després d'elaborar uns criteris i d'haver estudiat a fons la qüestió i, malgrat la presentació que ha fet el representant comunista, els votarem a favor. *(Remor de veus.)*

En primer lloc, el primer no caldria gairebé plantejar-lo, perquè en el DOGC —en el DOGC— en el moment dels traspassos ja va sortir tota aquesta informació que es demana; el que passa és que, previsiblement —i és molt normal—, durant el temps transcorregut poden haver-hi hagut variacions en les condicions jurídiques dels diferents béns traspassats, i ja que es demana la informació, doncs, nosaltres la trobem raonada i ens hi sumarem.

Quant al segon punt, l'oferiment que el mateix Conseller va fer des d'aquesta tribuna, ens sembla raonada; tindrem, doncs, si la Moció s'aprova, —i si no s'aprovés, suposo que per pròpia petició del Conseller—, doncs, aquesta reunió en la Comissió de Política Social.

Els altres dos punts també els hem de votar en contra pel mateix que he explicat abans. És pràcticament el mateix raonament. Perquè si nosaltres, en aquest moment, la política del Consell Executiu està en el sanejament i en l'aclariment de la situació de tot aquest patrimoni, ens sembla que és prematur negociar l'ús i la destinació d'uns béns que encara, diguem-ne, no estan presentables —per dir-ho d'alguna manera— per poder constituir aquest Institut Català del Temps Lliure, que suposo, i esperem, que quan aquesta circumstància es doni, doncs, es podrà estudiar d'una manera molt seriosa.

Per tant, després d'haver fet aquesta exposició, crec que queda prou clar que el nostre Grup s'oposarà o votarà en contra de tots els punts de la Moció socialista, i demanarem vots separats del punt primer i segon de la Moció del PSUC i del tercer i quart —els dos primers, com ja he dit abans, els votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta Presidència voldria preguntar si és que tots els que han intervingut han acumulat les seves intervencions respecte a les dues mocions. Jo ho he entès així, però em sabia greu que en algun cas no hagués estat així.

Bé, aleshores es tracta que l'Il·lustre Diputat senyor Guitart ens digui la seva posició respecte a les esmenes de la seva Moció.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President, màxima brevetat per dir que l'esmena primera del Grup del PSUC entenem que, d'alguna

manera, ja està expressada en termes gairebé idèntics en el primer punt i, per tant, seria reiterativa i, des d'aquest punt de vista, entenem que no la podem acceptar.

Quant a la segona, que demana que el Consell Executiu doni compte al Parlament, en el termini de tres mesos en comptes d'un mes, certament la reflexió que ens feia el senyor Ribó ens ha fet pensar molt. I és veritat : si amb sis anys no ho ha pogut fer, un mes són molt pocs dies; aleshores, per tant, tres mesos seria probablement un temps suficient perquè pugui realitzar aquesta acció el Consell Executiu.

Gràcies.

L'acceptem, sí.

El Sr. PRESIDENT : I ara l'Il·lustre Diputat senyor Ribó vol fixar la seva posició respecte a les esmenes del Grup Socialista?

El Sr. RIBÓ : Sí, senyor President. En la primera ens proposen que, en comptes del Conseller de Treball, qui informi la Comissió de Política Social sigui el Consell Executiu. Bé, senyor Guitart, jo no li puc acceptar perquè és tradició en aquest Parlament que sigui el Conseller de Treball —jo recordo que el senyor Rigol va ser ell qui ens va dir que Cercs estava sota l'aigua, i va ser el senyor Badia el que ens va dir que no sabia on era el terreny de Cercs i que l'Ajuntament li diria al cap de quinze dies; per tant, deixem en mans dels consellers de Treball que continuïn amb aquesta responsabilitat.

En el punt... A la seva segona esmena, es diu que és el Consell Executiu qui consultarà el Consell de Treball. No, senyor Guitart, vostè sap perfectament, com jo, en la reunió que vostè ha citat, amb la màxima representació sindical, que va ser el Conseller de Treball qui es va comprometre a consultar el Consell de Treball. A mi, ara, em sorprèn que el grup majoritari no donarà suport a aquest punt de la Moció, que és quasi una reproducció literal de les paraules del senyor Conseller, però bé, jo li he de dir que no li puc acceptar, perquè fou el Conseller de Treball qui es va comprometre solemnement a consultar al Consell de Treball sobre aquest tema, i aleshores jo, en aquest cas, vull fer més cas —perdó per la redundància— al Conseller de Treball que no pas al grup que dona suport a la majoria, perquè me'l crec més, en aquest sentit.

I sobre l'últim punt, vostè afegeix un punt nou demanant que sigui el Consell Executiu que no prengui cap decisió sense consultar les centrals sindicals. Totalment d'acord, senyor Guitart, i sap que és molt difícil, i a més és provocar tots els mals socials d'aquest país, segurament, això de posar les centrals sindicals en un punt, però a mi em sembla que és correcte que siguin les centrals sindicals les que siguin consultades; em semblava que estava en la línia de la Moció, ho reforça amb aquest punt i, per tant, crec que és del tot positiu que hi sigui inclòs.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, després d'això, doncs, ja podem passar a la votació. Jo diria que encara que sigui una mica pesat, perquè la cosa quedi ben clara seria bo que votéssim, en els dos casos, punt per punt, perquè hi pot haver confusions en aquest sentit. Si ningú s'hi oposa, encara que sigui una mica pesat, ho fariem així. I... *(Ll. Sr. Alay s'aixeca per parlar.)*

El Sr. ALAY : La Moció del Grup Socialista pot ser els dos primers punts per una banda, i el tercer i quart per l'altra. I quant a la del Grup Socialista, els tres primers per una banda i

el quart per l'altra. Per a nosaltres.

El Sr. PRESIDENT : Bé, i a més, en aquest cas cal afegir que, en el cas del Partit Socialista Unificat de Catalunya, caldrà votar aquest cinquè punt que ha estat acceptat pel senyor presentant de la Moció, no? *(Pausa.)*

Bé, doncs, anem a procedir —a veure si ens posem d'acord—, anem a procedir a la votació, ara, de la Moció presentada pel senyor Guitart, i votarem primer els apartats primer i segon, després els apartats tercer i quart, no?,...

El Sr. ALAY : Primer, segon i tercer en una votació, i el quart, una altra votació.

El Sr. PRESIDENT : I, en aquest cas, un darrer, doncs, amb la modificació que, per comptes d'un mes, seran tres mesos. Queda clar, això?

Bé, els que siguin favorables, doncs, als tres primers punts de la Moció del senyor Guitart, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquests punts de la Moció, han estat rebutjats per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Ara anem a posar a votació, doncs, el punt quart, amb la modificació acceptada pel senyor titular d'aquesta Moció.

Els qui siguin favorables a aquest punt, amb la modificació, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest darrer punt de la Moció ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la Moció següent... *(Pausa.)*

Bé, sembla que hauríem de votar primer els punts 1 i 2. Després els punts 3 i 4, salvant la darrera frase. I, finalment, el punt cinquè. *(L'l. Sr. Ribó demana per parlar.)* Digui, senyor...

El Sr. RIBÓ : Sí, nosaltres demanàriem que en el punt tercer, i per facilitar al màxim la coherència entre Govern i majoria, es fessin les votacions, una, fins on diu : «citats el punt 1 i l'altra a partir de : «i negociarà».

El Sr. PRESIDENT : A veure, una per al punt 1.

El Sr. RIBÓ : No, no, els punts 1 i 2 junts, senyor President. En el punt tercer es produeix una votació fins on diu : «els béns citats al punt 1» i després una altra votació amb el que ve a continuació.

El Sr. PRESIDENT : Una altra votació per a la resta del punt tercer. I després el punt quart també, amb aquestes dues separacions, i finalment el cinquè.

El Sr. RIBÓ : I el punt 9, d'addició.

El Sr. PRESIDENT : Està bé, d'acord.

Els qui siguin favorables als apartats 1 i 2 d'aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Ara posem a votació el punt tercer fins a la frase que diu : «citats al punt 1».

Els qui siguin favorables a aquesta part de l'apartat tercer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de l'apartat tercer, o sigui la primera part de l'apartat tercer, ha estat rebutjat per 30 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Ara la segona frase, o la darrera frase, que diu : «negociarà la participació de les centrals sindicals en l'organisme que gestioni tota aquesta qüestió».

Els qui siguin favorables a aquesta frase final de l'apartat tercer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part, aquesta darrera frase de l'apartat tercer ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions.

Ara l'apartat 4 fins a «temps lliure».

Els qui siguin favorables a aquesta part de l'apartat 4, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part primera de l'apartat quart ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Ara la darrera frase d'aquest apartat 4... suposo que decau i no cal sotmetre-la a votació. Llavors a l'apartat cinquè, que és el degut a aquesta aportació de l'esmena del senyor Ribó, que constitueix, per tant, l'apartat cinquè. Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat cinquè, afegit, és rebutjat per 23 vots a favor, 55 en contra i 8 abstencions.

Espero que la votació s'entén incorporant-hi les esmenes lingüístiques que s'han fet circular.

Preguntes

Passem ara al punt de les preguntes. Aquesta Presidència ha d'informar que, a petició del Conseller o del titular o per haver-se retirat no considerem en l'ordre del dia d'avui les preguntes segona, quarta, sisena, setena i desena. Per tant, les altres seran les que seran objecte ara de formulació.

Pregunta al Consell Executiu sobre la lluita contra la processonària

Per a la primera, que és pregunta al Consell Executiu sobre la lluita contra la processonària, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Enric Ticó, tinc el gust de donar-li la paraula i, per tant, doncs, li prego que ocupi la tribuna.

El Sr. TICÓ : Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, la processonària, nom vulgar que es dona a la larva de les papallones de la família dels taumatopèids, d'origen centroeuropeu, ha esdevingut una important plaga a moltes comarques de Catalunya : Osona, la Selva, el Priorat i moltes altres. Aquesta larva no solament provoca efectes negatius sobre les persones, com bé se sap, sinó sobretot, i el que crec que és més important en aquests moments, sobre els pins i les alzines i, en general, els boscos de Catalunya i no només de Catalunya, per descomptat, fins al punt que pot provocar que aquests pins, aquestes alzines es ressequin i morin, amb un perill complementari, però que crec que en aquests moments també és molt

important, que és el dels consegüents incendis forestals que es poden provocar des del moment que aquests arbres estan ressecs.

Els mecanismes que s'han de fer servir, que s'han d'utilitzar i que s'utilitzen per combatre la processionària han de ser equilibrats, d'una banda per evitar que afecti la fauna, especialment els ocells, i de l'altra perquè pot acabar d'una manera tal amb les dites larves que, per tant, també provocaria la mort dels mateixos ocells, per manca d'aliment, i l'any següent, possiblement, aquesta plaga podria rebrotar amb més violència.

Per tant, cal un equilibri amb els mitjans de tractament d'aquesta plaga. La complexitat del tema i el trist espectacle d'alguns boscos de Catalunya m'han portat a formular aquesta pregunta al Consell Executiu: quines accions realitza concretament el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per combatre la processionària?

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol): Moltes gràcies, senyor President. La pregunta del senyor Diputat permet posar en relleu un aspecte sovint poc conegut de la política del Departament d'Agricultura, malgrat la seva importància, com és la lluita contra els flagells que signifiquen les plagues.

El Departament d'Agricultura ha donat sempre una especial importància, no d'ara, per tant, a la lluita contra la processionària, en especial de la processionària del pi, i això ho ha fet mitjançant el pla de lluita de caràcter integral que es ve duent a terme des de fa més de quatre anys. L'esmentat pla, com a característica fonamental i més remarcable, es fonamenta en la realització de campanyes en massa sobre la base de tractaments aeris, amb avionetes, i amb productes de caràcter selectiu, com per exemple puguin ser els inhibidors de la quitina, a fi i efecte d'aconseguir la nul·la toxicitat dels productes que s'utilitzen en relació, no únicament amb l'home, sinó també en relació amb els animals superiors.

La intensitat d'aquesta acció es pot constatar fàcilment contemplant que al llarg dels quatre últims anys s'han tractat a Catalunya de l'ordre de les cent mil hectàrees, exactament 97.500, és a dir, a una mitjana aproximada de 25.000 hectàrees l'any, xifra que mantindrem i que, com veuran, té una importància específica.

Junt amb aquesta acció en massa s'assagen i s'apliquen de forma continuada nous instruments, noves línies de lluita. Concretament, el foment dels ocells insectívors, que tenen un caràcter molt actiu com a element limitador natural d'aquest tipus d'insecte. També la utilització d'hormones sexuals dirigides a capturar els mascles de l'espècie, a fi i efecte d'obstaculitzar la fecundació; en l'actualitat a Catalunya tenim implantades 100.500 trampes d'aquesta mena i, enguany, el 86, en col·locarem 2.000 més, i també es treballa i s'apliquen noves tècniques, com el canó mòbil per aplicar-lo a àrees més petites que les grans superfícies o l'última aportació en aquest terreny, jo diria que remarcable i de singular interès, com és la substitució de l'avioneta per aeromodels teledirigits. Sempre a la recerca del mínim cost i la màxima eficàcia en el tractament.

Això seria un resum breu, però complet, a la pregunta del senyor Diputat de què hem fet fins ara. Jo voldria acabar d'ar-

rodonir també amb brevetat sobre què pensem fer en un futur, partint de la base que resulta utòpic, evidentment, esperar que aconseguim eradicar la plaga, la plaga no s'eradicarà, estarà a Catalunya, però el que perseguim és que es mantingui en uns estats de quasi latència, d'incidència econòmica i biològica poc significada. A fi i efecte d'aconseguir això, l'objectiu inicial, quasi assolit, és l'eliminació dels focus més intens de plaga; aquests focus estaven avaluats, quan es va començar el pla, de l'ordre de les 100.000 hectàrees a Catalunya, és a dir, hem aconseguit, per tant, al llarg d'aquests quatre anys, fer efectiu el tractament en la major part de la superfície que registrava el nucli de major virulència. Això no vol dir que en aquesta superfície no es tingui necessitat de tornar-hi a actuar posteriorment, però de forma menys intensa.

Això com a primer objectiu. Com a segon objectiu, situem la protecció de les repoblacions dels arbres joves, per tant, que poden quedar més malmesos per atacs d'aquesta plaga, un objectiu de caràcter selectiu.

Tercer, mantenir molt baixos els nivells d'atac a àrees urbanes i periurbanes, per la incidència addicional que pot tenir, com és prou conegut, l'eruga en la persona, incidència de caràcter negatiu, perjudicial, i especialment accentuar l'actuació mitjançant les trampes de forhormones i la utilització de caixes de niu per als ocells insectívors, a fi i efecte que aquestes actuacions, de caràcter de lluita integrada, mantinguin un nivell de contenció de la plaga que redueixi la necessitat de futurs tractaments de caràcter químic.

I, finalment, un pas més que intentem donar a la lluita biològica, a la lluita de caràcter integrat i que és el possible resultat de l'estudi que s'ha endegat, d'acord amb la Universitat Central, dirigit a conèixer bé els mecanismes de reproducció i d'actuació dels paràsits naturals de la processionària, a través dels quals duríem a terme, per tant, també un altre control natural.

En resum, jo diria que a través de l'acció feta i amb un període de temps que pot oscil·lar entre dos i quatre anys, dependent de les condicions ambientals —és evident que els estius molts secs com els que hem passat afavoreixen el manteniment de la plaga—, podem pensar, doncs, deia, que en aquest període de dos a quatre anys aquest tipus d'agressió als boscos de Catalunya podrà quedar definitivament controlat.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interrogant vol intervenir novament? El senyor Conseller, naturalment tampoc.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els concursos de provisió de places a la Generalitat*

Passem ara, després de les diverses preguntes ajornades o posposades, a la pregunta número cinc, que formula al Consell Executiu sobre els concursos de provisió de places a la Generalitat de Catalunya, l'Illustre Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. És conegut que hi ha hagut unes sentències del Tribunal Suprem sobre tot el tema de la funció pública de la Generalitat i el nomenament de determinats càrrecs; sentències que s'anuncia que poden pro-

vocar una cascada d'altres sentències i una situació realment difícil per a l'Administració de Catalunya, donat que això afectarà a centenars de llocs de comandament.

Al nostre entendre, les sentències tenen alguna dimensió atemptatòria contra la legislació autonòmica del 81 —la Llei de Mesures Urgents—, contra la Llei de Reforma de la Funció Pública a nivell d'Estat, del 84, i fins i tot pot ignorar la legislació dels Pressupostos Generals de l'Estat del 81 i del 82, que estableixen que les vacants en les comunitats autònomes es podien cobrir amb contractats. Si més no, una vegada més —i aquí entrem en el camp de responsabilitats del Govern de Catalunya— sembla que determinats pactes de la funció pública se'n van per terra, perquè, senyors del Govern, senyor Conseller, una sentència és potser un dels actes jurídics més difícils de variar.

Nosaltres, sabedors que, a més, un dels fonaments de les sentències en la legislació de l'època franquista, com és la Llei del Funcionariat Civil, del 64, i que segurament s'hauria de considerar derogada en algun dels seus punts, creiem que és bo que després de tres mesos de conegudes les sentències, sigui el Govern de Catalunya que ens digui què pensa fer, i per això fem la pregunta: com pensen complir amb aquestes sentències, com pensen complir amb aquesta legislació, i quina solució jurídica tenen prevista al respecte?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té l'amabilitat de contestar? L'Honorable senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, com és sabut, els traspassos de serveis efectuats per l'Estat en el curs dels anys fins al 84 es van produir sense la corresponent dotació de personal. Per això, a partir de la Llei 4 del 1981, aprovada per aquest Parlament, sobre Mesures Urgents de la Funció Pública, s'ha vingut utilitzant un contracte administratiu transitori com a sistema de selecció per afrontar la gestió de les competències que havia d'exercir la Generalitat de Catalunya. Així, s'ha creat una administració pública de caràcter transitori, però que, juntament amb el personal transferit, ha funcionat amb eficiència durant aquest temps.

No era possible altra solució, perquè era sabut també que, mentre l'Estat no dictés la Llei de Bases sobre la Funció Pública, cosa que va fer juntament amb la mateixa Llei, no s'obria, no era viable la promulgació d'una llei pròpia. Això es va fer a Catalunya per la Llei 17, del 17 de juliol de 1985.

Abans, juntament amb les convocatòries per cobrir places, llocs de treball de base, se'n realitzaven per concursos per a llocs de comandament. Impugnades unes i altres convocatòries per l'Administració central, el Tribunal Suprem —amb algunes sentències que confirmen les de l'Audiència Territorial— ha declarat la nul·litat d'aquestes convocatòries, i és, no ja possible, sinó que és de preveure, com indicava el senyor Ribó, que les altres sentències es produiran també en la mateixa línia.

Bé, donats aquestes antecedents, jo contesto concretament el que demana el preguntant, el senyor Ribó, i a tota la Cambra.

El mateix senyor Ribó ha dit que la sentència és un dels actes més inexpugnables, la sentència definitiva, com ho són les del Tribunal Suprem, contra les quals no hi cap cap recurs, és un dels actes més inexpugnables que puguin donar-se. I, per tant, el Consell Executiu de la Generalitat, com és obligat en

tot Estat de dret, donarà estricte compliment a les sentències, a mesura que es vagin produint, o anticipant-se, si cal, a aquesta producció, que siguin dictades i notificades.

Pel que fa a aquesta execució de les resolucions de referència, s'han de preveure dues situacions diferents: les sentències que es refereixen als llocs de base i les relatives als llocs de comandament.

Respecte a les primeres, entenem que l'execució és molt simple, perquè la Disposició Transitòria Sisena, en el punt 2, de la Llei 30/84, de la Funció Pública de l'Estat, preveu un sistema de convalidació d'aquests contractes administratius amb expectativa d'accés a la funció pública, i aquesta Disposició Transitòria, que ha estat completada per una altra Transitòria, la Tercera, de la nostra pròpia Llei del 17 de juliol de 1985, permet i assenyala el camí per procedir a aquesta convalidació.

Entenem nosaltres, per tant, que l'execució de les sentències del Tribunal Suprem que motiven la pregunta es portarà a cap per mitjà d'utilitzar aquest sistema de convalidació, dintre dels terminis del compliment de la sentència, i amb aquesta finalitat el Consell Executiu ja va prendre el 17 d'abril els primers acords preparatoris, i està preparada l'Ordre, fent les convocatòries corresponents per oferir una nova prova selectiva a tots els titulars d'aquests contractes administratius transitoris, perquè puguin accedir a la funció pública.

El tema dels llocs de comandament és una mica més complex; la seva solució és més que política, és una solució tècnica i jurídica. Jo no tinc, en el marc de la resposta a una pregunta, ni el temps, ni potser és adequat que doni els detalls tècnics i jurídics d'aquesta execució, però sí que dic que també es compliran, i que es compliran sens perjudici, naturalment, de les accions per puguin exercir els titulars d'aquests càrrecs, dels quals es trobaran desproveïts sense haver estat part en el procediment, i, per tant, lògicament, han de tenir una audiència..., però, en fi, sens perjudici dels drets i les accions d'aquests titulars, es portaran a compliment, però no sense que abans tots ells hagin pogut accedir a funcionaris efectius i definitius, i, per tant, que puguin tenir l'oportunitat de prendre part en els concursos que, per a l'accés a aquests llocs de comandament, inevitablement s'hauran de convocar al seu moment. De manera que no es preveu que es pugui produir cap solució de continuïtat en la nostra Administració pública.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interrogant vol tornar a intervenir? *(Pausa. L'l. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.)*

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor Conseller, ja li avenço que li cedeixo la resta de temps que em quedi perquè ens expliqui la segona part que no ens ha pogut explicar amb la llum groga salvadora. Però li diria que, en certa manera, rapidísimament, aquí es troben amb allò que ja els havíem ensenyat nosaltres: haver-se malfiat dels funcionaris transferits per anar directament als funcionaris contractats, i es troben amb una part de l'explicació d'on es genera el problema. Més del 50% de les parts del comandament han estat a mans de funcionaris contractats, quan en alguns serveis hi havia funcionaris transferits molt més capaços que els contractats per accedir a aquells llocs de comandament, i això tindria una altra característica si haguessin fet una altra política.

Vostès, en certa manera, han començat una casa per la teula-

da, perquè, permeti'm que el contradigui en un sol punt : vostè diu que no es podia legislar fins que no hi haguessin bases de l'Estat; l'Estatut d'Autonomia de Catalunya permetia legislar inferint les bases de la legislació existent. Està positivitzat en l'Estatut. Si més no, fent honor al que he dit al principi, li cedeixo aquest torn perquè ens expliqui la segona part que ha deixat en el punt més interessant, a punt de caramel : què passa quan aquesta gent ja són funcionaris?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Intervinc, senyor President, en primer lloc per significar que és una apreciació absolutament subjectiva —molt respectable, però subjectiva— del senyor Ribó, quan diu que hi havia funcionaris transferits més preparats que els contractats amb règim administratiu transitori.

Els concursos s'han portat a cap amb tota objectivitat, i han donat el resultat que avui dia contemplem. Insisteixo que el tema sobre el qual se m'insisteix que expliqui i parli és de gran complexitat. Jo no tinc cap inconvenient a exposar-lo, però, evidentment, arriscant-me que se'm torni a encendre la bombeta vermella.

El problema és el següent : la nul·litat de la convocatòria d'aquests concursos de llocs de comandament comporta, en alguns casos, la nul·litat del nomenament, i en d'altres no; primera distinció que cal fer. Per exemple, si el nomenament ha recaigut sobre un funcionari, nosaltres entenem que, òbviament, no produeix la nul·litat. Si ha recaigut en un nou funcionari, en un administratiu transitori, però en concurrència amb d'altres funcionaris, el tema seria dubtós i podria ser clar en aquells casos que el concurs s'hagués celebrat sense concurrència de funcionaris.

Aquest és un tema que cal contemplar des del punt de vista jurídic, perquè la part resolutòria de les sentències decreta, amb congruència amb el que ha demanat l'Administració central, la nul·litat de la convocatòria, però no declara expressament la del nomenament. El primer problema és qui ha de decretar aquesta nul·litat, si l'Audiència Territorial, en execució de la seva pròpia sentència confirmada pel Tribunal Suprem, o el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Aquest ha de ser un tema; quan les sentències ens siguin notificades i se n'acusi la recepció corresponent, demanar el corresponent aclariment a la mateixa Audiència Territorial perquè indiqui, en cada cas, qui ha de decretar aquesta nul·litat.

Sigui l'Audiència Territorial, sigui el Consell Executiu de la Generalitat, en el moment que això es produeixi quedarà

sense efecte el nomenament d'aquests llocs de treball, sens perjudici que se'ls haurà de donar audiència, i que podran exercir les accions que els correspongui, perquè és un aforisme prou conegut fins i tot dels que no estan especialitzats en temes de dret, que ningú pot ser condemnat sense haver estat oït. Jo crec que, almenys, a aquests titulars d'aquests càrrecs els quedarà obert el camí del recurs d'emparament. Aquest és un problema que escapa de la nostra administració autonòmica, però de cara a l'administració autonòmica, com sigui que les proves d'accés al funcionariat hauran tingut lloc en un temps breu, en tot cas sempre abans de sis mesos a comptar des de la data de notificació de les sentències, que és el termini d'execució que marca les lleis de procediment administratiu i de la jurisdicció contenciosa administrativa, hauran accedit a la funció pública, i, per tant, en els nous concursos que s'hauran de convocar a fi de cobrir aquestes places de càrrecs, de llocs de comandament, podran participar-hi. I tot això es pot fer dintre dels terminis legals; sàpiga la Cambra que en aquest moment encara no ha estat notificada al Consell Executiu de la Generalitat ni una sola sentència, i que les que s'han produït són molt poques. Altra cosa és la previsió clara que en vindran moltes més —en això estic totalment d'acord amb el senyor Ribó—, però no s'ha produït encara la notificació de cap d'elles, que s'aniran produint en períodes allargats, i que, per tant, dona temps —com he dit abans— que tots els càrrecs de comandament tinguin l'oportunitat, a través dels nous concursos, d'accedir al mateix càrrec que estan complint, que estan desenvolupant avui.

Lamento que la brevetat del temps no m'hagi permès de donar una explicació més precisa, però jo crec que és suficient i que la Cambra l'ha entesa, i em penso que el senyor Ribó també. *(Rialles.)*

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, des de la meua darrera intervenció notificant les preguntes que quedaven en peu, hi ha hagut una variació notabilíssima : hi ha hagut una retirada de la pregunta onze, i, de totes les altres, se n'ha demanat el seu ajornament, sigui pel cantó del Consell Executiu, sigui pel cantó dels Diputats interrogants. Per tant, de moment, l'apartat referent a preguntes ha quedat llest.

Aquesta Presidència ha de comunicar que la sessió es reprendrà demà al matí, a les deu, amb —no cal dir-ho— el Dictamen sobre els pressupostos.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquantenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIÓ DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

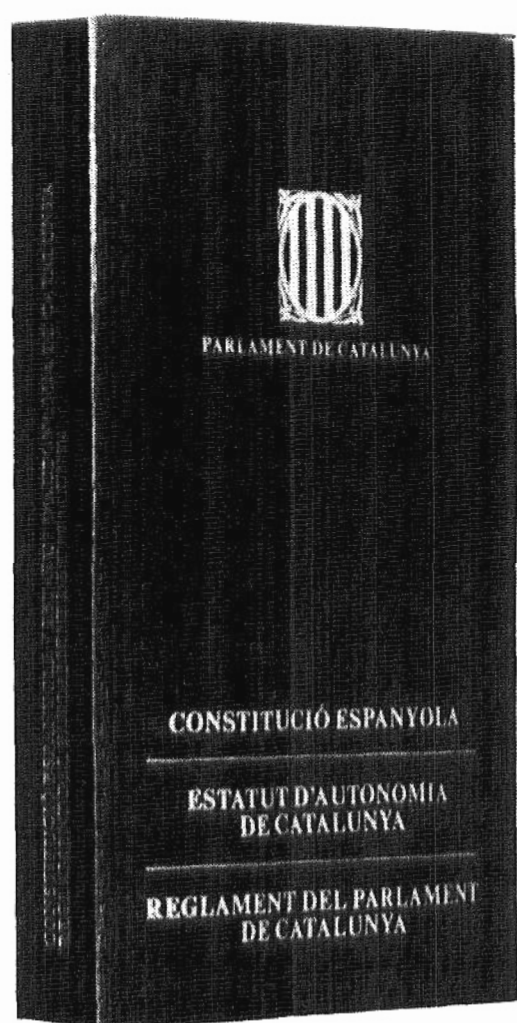
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viaduh i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Víctor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'I. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

**TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA**

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i
sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament
de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la
Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63. Subscripció anual : 4.200 pessetes. Subscripció anual conjunta
amb el *Bulletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 8.000 pessetes. Número solt 95 pessetes.
Distribució per Multitext, Diputació, 113-115, 08015 Barcelona.

Dip. Leg. B-27.966-80